BIBLIOTECA PROVINCIAL GERONA
GE-03

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES – ES PUBLICA A LA TARDA

ANY XXXIX | GIRONA, DIJOUS, 2 DE GENER DEL 1936 | NUMERO 9.756

FRANQUEIG CONCERTAT

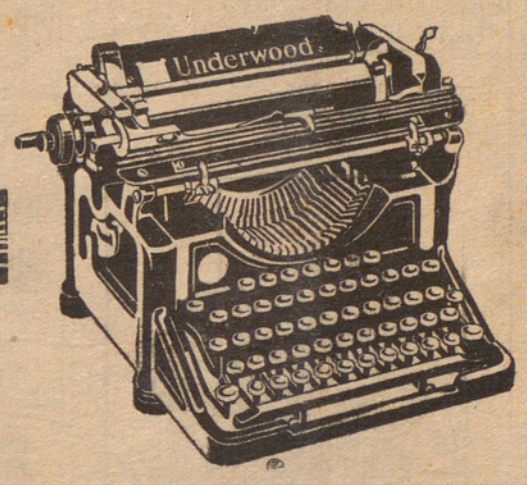

PER REIS?

Una màquina d'escriure, i naturalment, una

UNDERWOOD

portable

Concessionària: C. M. GUILLEM TRUNIGUER, S. A.

Balmes, 7 - BARCELONA

Representant per Girona: JOAN TRIADÚ

Plaça Sant Francesc, 18

L'any que se'n va...

Paraules a Ràdio Girona.

L'any que s'en va... Heus ací un tema que es presta a meditacions... Cadascú, en aquests moments, hauria de fer examen de consciència i preguntar-se quines obres ha realitzat, quina eficàcia han pogut tenir els seus actes, en què ha encertat i en què s'ha equivocat; si s'ha comportat com cal amb ell mateix, amb la seva ciutat i la seva pàtria; si ha posat sempre en la feina de les seves mans o de la seva intel.ligència la cura necessària; si ha estat just amb l'adversari; si ha mirat, en tota avinentesa, de procedir com un bon ciutadà i com un perfecte cavaller...

Segurament que no totes les respostes serien favorables. Qui no s'equivoca, no una, sinó moltes vegades, durant l'any?... Tanmateix, el record de les coses ben fetes, i també el de les coses fallides, podria ésser una lliçó i un estímul en l'Any que va a començar. Tot mirant enrera, veuríem quins obstacles hem d'evitar en el camí. L'experiència d'un any podria ésser així ben profitosa.

***

L'Any que s'en va ens deixa als gironins el record enyoradís de tres homes que estimaren Girona i treballaren amb fe per a fer-la més gran i més culta. L'un fou l'arquitecte Rafael Masó, poeta i arqueòleg, del qual ja us varem parlar arran de la seva mort. L'altre fou Carles Jordà, amb el qual —i amb el mateix Masó — havíem tingut l'honor de col.laborar, en temps de la gloriosa Mancomunitat de Catalunya, en un projecte d'Escola Tècnica que, dissortadament, passions polítiques i personals no varen fer viable, i que avui seria sens dubte orgull de Girona i contribuïria a l'esplendor de les seves arts i els seus bells oficis. I el tercer fou el Dr. Manuel Cazurro. Hom diria que són presents, que actuen encara prop de nosaltres; i es que en cadascun d'ells la personalitat fou prou forta per a assolir aquell perill, aquell relleu que el temps implacable no esborra fàcilment.

***

Quin esperit de ciutadania, quina activitat i quin optimisme creador el de Carles Jordà! Jordà era, en el fons, un gran romàntic, un sentimental; però era també un home de projectes i de realitzacions. De clara intel.ligència, sòlida cultura i preparació adequada, Jordà havia treballat sempre en un sentit de llibertat i de cultura a les corporacions i entitats de les quals havia format part. A l'antiga Diputació, sobretot, deixà rastre de la seva actuació, sempre inspirada en el bé de les nostres comarques, en els interessos generals del país i no en partidismes limitats. Perseguit durant el període dictatorial i reincorporat al càrrec de Diputat l'any 1930, fou norma constant dels seus actes el respecte als procediments democràtics i la tendència a elevar la Democràcia, per tal de capacitar-la per a l'exercici de les seves funcions.

Encara recordem la intervenció, potser no prou reconeguda, de Carles Jordà, quan va tractar-se, per iniciativa de l'il.lustre Sr. Maluquer i Viladot (abans d'ésser restablerta pel Govern provisional de la República la Generalitat), de construir un Organisme Regional de Catalunya, les seves encertades paraules en pro de l'ensenyament, en tots els seus graus. Fer nostre l'ensenyament — deia l'enyorat amic—; posar-lo a l'abast de tothom, obligatori i gratuit, en el seu grau elemental; perfeccionar-lo, enriquir-lo, fer-lo accessible a totes les capacitats, en els seus graus secundari i superior; que mai més, a la nostra terra, la manca de mitjans econòmics no puga privar, a qui en tingui el desig i l'aptesa, d'assolir el més alt grau de ciència i de cultura: heus ací una funció que reputem essencial en l'Organisme a crear".

Donava també Carles Jordà tota la importància que tenen a l'ensenyament i l'organització agrària, atesa la característica predominantment agrícola de les nostres contrades; i remarcava amb encert que "sols s'estima allò que costa esforç d'obtenir, que sols té durada allò que amb el treball i el voler del poble s'aconsegueix". El nou Organisme representatiu de Catalunya havia de sortir, doncs, "de l'estudi, del treball, de l'esforç i de la col.laboració de tots plegats".

Aquestes intervencions de Carles Jordà no transcendien gire al públic, i caldrà parlar-ne extensament algun dia. El que transcendí més fou la seva intensa actuació d'aquests darrers temps sobre qüestions agrícoles, orientada sempre en un sentit de totalitat i d'harmonia social, i sobretot els seus treballs en pro de la construcció del Pantà de Crespià, el qual, per voler dels empordanesos, porta el nom de Carles Jordà, com el millor homenatge d'agraïment a la seva preclara memòria.

***

L'altra personalitat a la qual ens hem referit no havia pas vist la primera llum en aquestes terres, però hi tenia afectes d'aquells que perduren a través de tots els canvis i de totes les vicissituds de la vida. El Dr. Cazurro, traspassat fa poques setmanes a Barcelona, i malauradament apartat, ja feia molts anys, per cruel malaltia, de les seves activitats més cares, fou, durant més de dues dècades, un artífex de la cultura de la nostra ciutat. Nomenat, l'any 1891, catedràtic d'història natural i de fisiologia i higiene, per oposició, del nostre Institut, Cazurro hi organitzà el museu d'història natural i l'estació sismogràfica, i fou, en aquell centre, enaltit per tants professors, un company més entre els seus alumnes, car l'ensenyança era per a ell, més que un rígid mestratge, una activa i fecunda col.laboració.

Fora de l'Institut, realitzà també el Dr. Cazurro una profitosa tasca. A ell es deuen, en bona part, les campanyes d'Extensió Universitària a Girona, a començaments de segle, amb la vinguda d'il.lustres professors. Ell estudià amb rigor científic les formacions volcàniques, la cova prehistòrica de Serinyà i els més interessants monuments megalítics de les nostres comarques. Ell va prendre una part principal en les excavacions d'Empuries, primer com a inspector i després com a director, i publicà notables estudis sobre la ceràmica emporitana. Conservador del museu de St. Pere de Galligans, va fer importants treballs de classificació i de catalogació i va intervenir activament a l'Econòmica d'Amics del País, i encara recordem — agraint la consideració amb què ens distingí — com tractàrem de publicar una revista científica i literària. l'entusiasme que ell sentia per aquest projecte. Poc temps després—l'any 1913— el Dr. Cazurro era destinat a Barcelona i deixaba en nosaltres la recança d'aquella publicació que hauria estat sens dubte per a ell una nova càtedra.

Sota una aparença una mica freda, una mica rígida, amb aquells ulls tan clars i aquell rostre pàl.lid, en el qual havien deixat un solc pregon les contrarietats de la vida, el Dr. Cazurro era un dels homes més cordials i d'una més fina educació que hem conegut. Ell, fins en el llarg crepuscle de la seva vida, es recordava molt de Girona, dels seus antics deixebles i de les seves amistats; i Girona hauria de recordar-se d'ell, i d'altres professors i homes de mèrit, com el Dr. Rafael Ballester, que ennobliren les funcions docents i treballaren per la cultura de la ciutat.

***

Rafael Masó, Carles Jordà, Manuel Cazurro... tres records dolorosos que amb la pèrdua d'aquests homes ens deixa l'any que s'en va. Tanmateix n'hi ha també de plaents, de records, per a la ciutat, i nosaltres posaríem entre aquests, en primer lloc, les tasques culturals —exposicions d'art, conferències, concerts, la Festa del Llibre, ja definitivament arrelada entre nosaltres; l'actuació de la Simfònica, que hauria d'enorgullir-nos; els Jocs Florals de la bella tardor gironina, amb el discurs, amarat d'emoció, de Prudenci Bertrana; el centenari de l'Econòmica d'Amics del País; els projectes dels Amics de l'Art Vell; els actes commemoratius de Joan Sebastià Bach i de Víctor Hugo... Recordaríem les activitats esportives, que han posat en bon lloc el nom de Girona, suggeridor de victòries... Assenyalaríem la importància de la Fira Comercial i Agrícola. I no oblidaríem les tasques constructives, que han assolit enguany un ritme accelerat. Poques vegades, segurament, s'haurà treballat amb tanta intensitat en les arts de la construcció a Girona. Heus ací una nota ben encoratjadora. La ciutat creix i progressa. Ara el que cal és que a la seva creixença, potser una mica caòtica, presideixi un sentit d'ordre i d'harmonia, aquell ordre i aquella harmonia que constatem en la ciutat medieval, cada dia més admirada pels qui la visiten.

Si mirem enfora, veurem que l'Any 1925 — vell adust i cançat —, se'n va deixant pertot les més greus preocupacions i les més fondes inquietuds; se'n va i l'espectre de la guerra apareix paorós. Hem de confiar, tanmateix, en els homes de bona voluntat per a evitar aquest flagell, i hem d'esperar també que l'existència de les petites nacionalitats serà respectada i garantida.

Per a tots els espanyols i, entre ells, especialment, els catalans, hi ha, en aquests moments, l'afany de normalitzar la vida pública i de pacificar el país. Per a aconseguir-ho, sembla, per fi, imminent la convocatòria d'eleccions generals. El poble ha de donar el seu vot, ha d'escollir els seus representants, ha de dir la seva paraula; i cal que ho faci amb un alt sentit de ciutadania i de responsabilitat. Cal que tota campanya es faci serenament, respectant els ideals i bandejant els personalismes, i que ningú no oblidi les lleis de convivència social i ciutadana, sense les quals un poble no serà mai plenament un poble.

Sens dubte Girona — que tan belles pàgines té escrites en la seva Història — podrà ésser citada com un esbill de ciutadania en la propera lluita. Es amb aquest vot sincer i fervorós, i amb un immens desig de pau per a l'Europa trasbalsada, que ens acomiadem dels radioоients gironins, a la llinda de l'Any nou, gràvid d'inquietuds i d'incògnites, i també — per què no? — ple d'il.lusions i d'esperances per a la humanitat, que no es resigna a abdicar d'aquelles coses que, com la llibertat, el dret i la justícia, fan, a través dels segles, la seva veritable grandesa i excel.lència.

CARLES RAHOLA

DIBUIXOS DE "L'AUTONOMISTA"

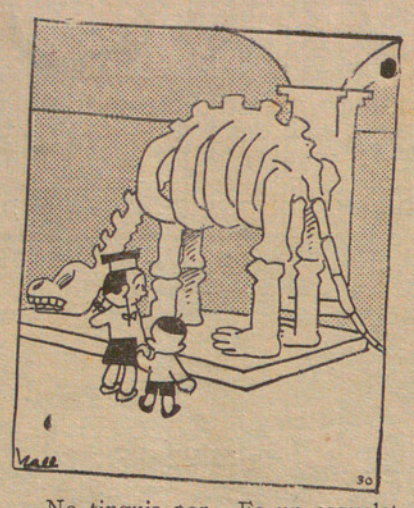

—No tinguis por... Es un esquelet... Així ets tu per dins.

★

—Et tens de posar aquest bestit, també... No cap a les maletes.

MOCADORS

MISCELÀNIA MUNDIAL

CARITAT AUTOMÀTICA

En els grans magatzems de Viena han col.locat aparells automàtics on el públic hi diposita les seves almoines. Després, cada pobre, en apretar un botó s'endu la seva part. Una campana d'alarma controla que no sia comès cap abus.

★

VENEDORS AMBULANTS

Una venedora ambulant india en ple carrer de Londres mostrant la seva mercaderia; un cofret de cuiro repujat.

POLÍTIQUES

El dia 10 de l'actual mes, a Badalona, tindrà lloc un important acte públic organitzat pels elements d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el qual hi pronunciarà una interessantíssima conferència el nostre diputat i ex-ministre de la República, senyor Miquel Santaló, versant sobre el tema: "Política d'esquerres".

També sabem que el senyor Santaló, el líder de les democràcies gironines, dintre de breus dies, possiblement el dia 11 del mes en curs, parlarà en el Centre Republicà d'Esquerra de Manresa, on els elements republicans d'aquella ciutat i comarca esperen amb veritable interès poder sentir la veu del nostre diputat.

NOTÍCIES

ATENEU DE GIRONA

Festa dels Reis Màgics

Recaptació:

Suma anterior	150
Sr. Lluís Castellvell	5
Sr. Joaquim Cuatrecasas	5
Total	160

Es reben donatius a la Consergeria de l'Ateneu de Girona.

Quan retornava amb el seu automòbil cap a Girona, procedent de Barcelona, el metge del Port de la Selva, senyor Del Campo, en arribar prop de Pineda, fou envestit per un camió, el qual ocasionà seriosos desperfectes al cotxe, sense que, sortosament, es registressin desgràcies personals.

La Delegació a les comarques gironines del Col.legi Oficial d'Auxiliars de Farmàcia comunica als seus afiliats que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha expedit ja la majoria dels títols oficials d'Auxiliar de Farmàcia i Laboratori els quals són indispensables, segons la legislació vigent, per a poder exercir la professió.

L'esmentada Delegació procedirà immediatament a lliurar els títols als interessats.

ESPLÈNDID ASSORTIT

Ahr, dia 1.er de gener, s'inaugurà a l'estatge del Grup Excursionista i Esportiu Gironí, una Exposició de Fotografies originals del nostre dilecte amic senyor Martí Regàs, l'objectiu del qual va copsar en ocasió d'un viatge pel Nord d'Europa, les meravelles dels països nòrdics: El tipisme de les construccions medievals alemanyes; les ferèstegues costes noruegues, amb els seus fjords fantàstcs, etc.

L'exposició consta d'una trentena de fotografies i restarà oberta tots els dies fins el 12 d'aquest mes de gener.

¡REIS!
BICICLETES PER A NENS I NENES
DES DE 100 Ptes.
APROFITEU LES REBAIXES IMPORTANTS D' AQUESTS DIES.
Albert Frigola
ALVAREZ DE CASTRO, 2 (Davant Banc d'Espanya)
TELÉFON, 502

En un poble del litoral l'autoritat governativa donà l'ordre de retirar el cartell anunciador del ball que una penya havia organitzat, per exhibir-s'hi una caricatura del Negus factor de propaganda que sembla ha donat excel.lents resultats.

Durant el mes de desembre la policia urbana diurna i nocturna ha prestat 256 i 206 serveis, respectivament.

ASSOCIACIÓ "LA CARITAT"

La Comissió Executiva d'aquesta Associació, degudament Facultada pel Consell de Govern de la mateixa, el dia 27 procedí a l'obertura dels plecs presentats al Concurs de proveïments convocat per a el subministre de queviures amb destí als menjadors de "La Caritat". Vistes i detingudament estudiades les propostes presentades la Comissió seguint la norma ja establerta en anteriors concursos, d'ajustar el factor preu a les condicions de bona qualitat i, en determinats casos, a les garanties de serveis prestats, ha adjudicat el subministre per tot l'any 1936 en la forma següent:

Carn i ossos.: Ofertes de 2'95 — 3'10 — 3'18 — 3'40 ptes. la carn i 0'50 ptes. kg. els ossos. S'adjudica al preu de 3'10 ptes. que correspon a Josep Pou.

Llet: No s'ha presentat cap proposta, queda el mateix proveïdor, Joan Costa.

Pastes per a sopa: Ofestes de 94 i 98 ptes. 100 kg. S'adjudica a Salvador Cicrés, proposta de 94 ptes.

Patates: Ofertes de 27'80 i 28 pessetes 100 kg. S'adjudica al preu de 28 ptes. que correspon al proveïdor Joan Vila.

Bacallà: Ofertes de 84 i 100 pessetes 100 kg. S'adjudica al preu de 84 ptes. que correspon al proveïdor Agustí Corominas.

Mongetes: Ofertes de 62 — 68 — 80 — 84 ptes. 100 kg. S'adjudica al preu de 68 ptes. que correspon a Fills de Benet Bosch.

Cigrons: Ofertes de 62 — 68 — 70 — 88 ptes. 100 kg. S'adjudica a Alexandre Vila, proposta de 70 ptes.

Nota: S'han presentat també ofertes d'Arrós, pero el senyor Josep Ensesa acaba de fer el seu ja acostumat donatiu anyal de 500 kg. i una persona caritativa el de 200 kg.

Els originals de les propostes presentades, són en poder del Secretari del Consell N'Enric Gruartmoner Mercaders, els quals estan a disposició dels senyors Concursants i de quants suscriptors de "La Caritat" que desitjin examinar-les.

Girona, 31 de desembre 1935.

Per la C. Executiva: El President, Joan Tarrús.—El Secretari, E. Gruartmoner Massa.

Durant el passat any del 1935 han estat despatxades per la Comissaria d'Ordre Públic, de Girona, 12.648 llicències de caça.

CASA REXACH

Teatre Municipal

Comiat de la companyia Torres-Llueles-Clapera

La representació d'enguany d'"Els Pastorets", el gran espectacle de Josep M. Folch i Torres, l'èxit conquerit ha superat al de temporades anteriors. El ple registrat en el Teatre Municipal, demostrà que tant els grans com els petits segueixen i mantenen els costums tradicionals. L'empresa d'aquest teatre, a petició de moltes persones que no pogueren assistir a l'espectacle per haver quedat esgotades les localitats, ha disposat una representació extraordinària d' "Els Pastorets" per al diumenge dia 5, a la tarda, amb el clàssic quadre "Adoració dels Reis d'Orient". En un dels intermedis, els Reis d'Orient obsequiaran als petits amb dolços.

Per al proper dilluns, festivitat de Reis, darreres funcions de la companyia argentina amb programes variats.

CARBONS
La vostra calefacció i cuina us donaran millor rendiment amb carbons de la casa
Julià Pallarés
Abans Bertran i Cia.
LA MÉS ANTIGA DE GIRONA
ANTRACITA, NOUS DE GALES, COK etc.
Magatzem: LA RODONA - Tel. 332 — GIRONA
Per encàrrecs: EXIMENIS, 8 porteria (Ave Maria)

Dilluns, a Torroella de Montgrí

La conferència de Miquel Santaló

«El tremp i la paraula del President Lluís Companys, exponents de la fermesa republicana de Catalunya...»

Dilluns passat, a dos quarts de deu de la vetlla, va tenir lloc a Torroella de Montgrí l'anunciat acte públic, organitzat pels republicans d'aquella vila i a càrrec de l'il.lustre polític i exministre de la República senyor Miquel Santaló, el qual versà sobre el tema: "Els problemes del camp en la República".

Tant l'espaiosa sala d'espectacles com el café "Saló Coll", estaven abarrotats de públic, de tal manera, que un gran nombre de ciutadans hagué d'escoltar la conferència des del carrer, ja que dins del local era impossible poder-hi encabir més gent. Per tal de poder complaure a la multitud extraordinària que acudí a l'acte, fervorosa i entusiasta, fou precís instal.lar a corre-cuita uns altaveus, mercès als quals es pogué satisfer a tothom, ja que aquests aparells funcionaren en tot moment d'una manera perfecta.

Hi poguérem anotar una infinitat de comissions vingudes d'arreu d'aquella comarca, entre les quals recordem les de Verges, Ullà, Jafre, Gualba, Estartit, Parlavà, La Tallada, Pals, Albons, Vilademat, Vilapriu, Serra, Bellcaire, Sant Feliu de Boada, Sant Jordi Desvalls, Palafrugell, La Bisbal, Figueres, etc.

En representació dels republicans de Girona hi havia una comissió de la Joventut, el senyor Laureà Dalmau, diputat al Parlament Català, i el senyor Joaquim de Camps i Arboix, alcalde quan els fets del sis d'octubre, els quals acompanyaren el distingit conferenciant.

L'ACTE

Obrí l'acte, amb unes escaients i vibrants paraules, el president del Sindicat Agrícol, senyor Francesc Salís, el qual, després de dedicar un calurós i sincer elogi a la personalitat rellevant de Miquel Santaló, exemple d'austeritat i honradesa, explicà que han hagut de celebrar aquest acte en un edifici particular perquè el seu Centre està clausurat des del sis d'octubre, com també ho estan l'estatge social de la Joventut Republicana d'Esquerra i el Sindicat Agrícol "Unió Agrària".

Fa remarcar també que el nombrós públic allí congregat no és sols de Torroella de Montgrí, sinó de tots els pobles de l'Empordà, la qual cosa evidencia d'una manera ben diàfana i contundent l'esperit que hategen a compàs d'Esquerra Republicana de Catalunya, el partit dels homes dignes i honrats.

Després l'orador, adreçant-se a Miquel Santaló, li diu: Dieu-li, amic Santaló, dieu-li a Lluís Companys, el nostre President tan volgut, el fervor i l'entusiasme que hi ha ací, a Torroella. Dieu-li, quan el visiteu a través de les reixes, que ací hi ha un baluard per a la defensa de l'obra social i política de la República.

(Formidable ovació i grans visques a Lluís Companys.)

Seguidament s'aixeca a parlar Miquel Santaló. El nostre diputat, el qual és acollit dempeus i amb una xardorosa i perllongada ovació, comença dient que no vol dissimular la íntima satisfacció i emoció que li produeix l'espectacle civil que s'ofereix a Torroella pel que significa com a garantia de triomf de la voluntat de Catalunya i de la República. El vostre entusiasme, afegeix, recollint uns mots de Francesc Salís, ha tingut i té en aquests temps una delicada significació entre totes les comarques de Girona, agermanades per una solidaritat exemplar amb les víctimes de la repressió pels fets del 6 d'octubre, amb els presos i exiliats, que han sentit sempre l'escalf de l'afecte dels correligionaris i l'ajut decidit material i moral aportat dia per dia, fent-lo arribar a les cel.les del President i Consellers de la Generalitat. (La paraula de l'orador és interrompuda pels aplaudiments i visques.)

Seguidament l'orador entra de ple al tema de la conferència. Explica com en iniciar la seva obra la República pels homes del Govern provisional i les Corts Constituents, van trobar-se amb un desballestament total i amb la necessitat d'anar a una solució dels problemes no en la forma tradicional, sinó portant la renovació exigida per a donar al nou règim el contingut polític, social, cultural i econòmic reclamat amb urgència i amb justícia pel poble. Era urgent una Constitució, eren urgents unes lleis socials més humanes, no podia ajornar-se l'aplegament dels infants sense escoles, havia de discutir-se i aprovar-se l'Estatut de Catalunya. Eren innombrables els problemes i tots ells de transcendència indiscutible. S'imposava, però, un ordre. Ningú oblidava els problemes de la terra, de la distribució i explotació de la terra i de la necessitat de defensar la causa justa del camperol. Per tal de dir objectivament la importància excepcional dels problemes del camp, la solució dels quals s'ha considerat sempre com de primer pla, he aplegat unes dades que ho demostren clarament.

En primer terme veiem que no hi ha cap altra activitat que ocupi tanta gent. Treballen la terra més de 5 milions d'espanyols i viu directament de l'agricultura més del cinquanta per cent de la població de la República. El rendiment d'aquest treball es valua en més de deu mil milions de pessetes anyals, molt superior al de tot altra font de riquesa, i cap altra l'iguala tampoc en l'aportació al tresor públic. Just i lògic és que es reconeixi la seva importància i que vulgui regular-se en forma que no sigui possible l'abús inhumà secular del propietari i l'explotació indigna del treballador. (Aplaudiments)

Com van projectar-se les solucions? Van afrontar-se amb el dalit que s'esperava, durant el primer bienni de la República? La mateixa complexitat i l'abast dels problemes, van retardar amb escreix les reformes no arribant moltes d'elles a consolidar-se. Les modificacions substantives del règim agrari que van projectar-se aspiraven a millorar les condicions econòmiques del treballador, evitant l'explotació amb l'exigència d'una venda abusiva i el pagament d'uns jornals miserables; a assegurar una estabilitat en la terra que es treballava, per allunyar l'angoixa de cada dia i afermar així la llibertat i independència moral del camperol, i a facilitar la sindicació i el crèdit per a revaloritzar els productes.

Atenent a les diferències del règim d'explotació en les zones de minifundi i latifundi, va començar-se per la Llei de Reforma Agrària, aprovada el 15 de setembre del 1932 per anar a l'expropiació dels grans latifundis, mitjançant indemnització i fer els assentaments de camperols que els recursos de l'Estat permetessin. Per assegurar el seu desenvolupament havien de consignar-se 50 milions cada any en els Pressupostos. L'obra va tenir un impuls considerable en expropiar-se sense indemnitzar, d'acord amb l'article 44 de la Constitució, algunes grans finques dels "grandes de España" que havien intervingut en l'atemptat del 10 d'agost contra la República. Si era necessària aquesta obra, diu Miquel Santaló, per acabar amb la misèria a Extremadura, Castella i Andalusia, terres de propietaris despreocupats del camp, de subarrendaments i de jornalers de temporada, no ho era menys en la resta del país, anar a una ordinació dels contractes d'arrendament.

El conferenciant recorda els projectes de llei d'arrendaments i de béns comunals llegits al Parlament de la República per Marcel.lí Domingo i com no van poder aprovar-se per la mort prematura de les Constituents, començament dolorós d'una nova etapa del règim, de la qual encara no n'hem sortit i durant la qual s'han realitzat estralls inqualificables. Després de les eleccions del novembre del 1933, el Parlament producte del soborn, de l'amenaça, de l'engany i de la divisió funesta dels partits d'esquerra, comença l'antirepública i res de bo del fet i projectat queda en peu; s'anul.la o s'estrafà; l'esperit creador del primer temps és suplantat per l'esperit oligàrquic dels grans terratinents, financiers i vaticanistes, en forma que pot dir-se suïcida. No s'escapa de l'obra destructora de l'odi a tota mesura de justícia, l'obra de reforma del règim agrari.

Un redòs li queda a la vertadera República, diu el senyor Santaló, després del novembre del 1933. Es Catalunya. (Ovació). Catalunya, amb el seu Estatut, el seu Govern a la Generalitat i el seu Parlament, segueixen la tasca alliberadora, i en ús de les facultats reconegudes en l'article setè de l'Estatut sobre dret civil, projecta discuteix i aprova la Llei de Contractes de Conreu (aplaudiments), establint els principis d'una renda justa per al propietari, una estabilitat per al masover i la possibilitat d'adquisició de la finca després de treballar-la divuit anys. Era un testimoni clar de la lleialtat, de la conseqüència política dels homes d'Esquerra en respondre fil per randa a les promeses fetes al poble en nom de la justícia i que tingué com exponent de fermesa liberal catalana, el tremp i la paraula del President Lluís Companys. (Una xardorosa ovació no deixa acabar la frase a l'orador.)

I aquesta llei nostra, de contingut just, avui, eminentment conservadora, és la llei que impugna Lliga Catalana, que es porta al Tribunal de Garanties a precs de Lliga Catalana i s'impideix que tingui efectivitat, perllongant només, l'angoixa i el dolor i l'explotació en les nostres comarques. Es pitjor per ells. La llei serà llei a Catalunya aviat, i en aplicar-la no podran oblidar-se els abusos fets durant la seva suspensió.

Mentrestant, a Madrid, el Parla-

Antonia Perich Solá

Viuda de Ignacio Tor

HA FALLECIDO HABIENDO RECIBIDO LOS SANTOS SACRAMENTOS Y LA BENDICION APOSTOLICA

(E. P. D.)

Sus afligidos: hijos, Jaime, Fanny y Luisa; hijos políticos, Joaquín Ferrer y Justa Casademont; nietos; hermana, Emilia (viuda Pons), sobrinos, primos y demás parientes, al participar a sus amistades tan dolorosa pérdida, les suplican la tengan presente en sus oraciones y se sirvan asistir a la casa mortuoria, Bernardas, 7, mañana viernes, a les once, para acompañar el cadáver a la iglesia parroquial de Santa Susana del Mercadal y de allí a su última morada, donde recibirá cristiana sepultura, por lo, los actos de caridad les quedarán agradecidos.

Gerona, 2 enero 1936.

NO SE INVITA PARTICULARMENTE.

El Ilmo. Sr. Obispo se ha dignado conceder indulgencias en la forma acostumbrada.

LA SENYORA

M.ª del Pilar Llach de Llach

Morí el dia 18 de desembre proppassat

(A. C. S.)

Els seus desconhortats: vidu Manuel Llach i Sastre; fills Agustí, Josep M.ª, M.ª dels Angels i Carme; germà Narcís; germans polítics Josep Romaguera i Miquel Ordis; germana política M.ª dels Angels Llach; família tota, i el jove Josep Carré, en recordar-vos pèrdua tan dolorosa, us preguen l'assistència als funerals que pel bé de la seva ànima es celebraran demà divendres, dia 3 del corrent, a dos quarts d'onze del matí, a l'Església Parroquial de Sant Martí Vell, favor pel qual us en restaran molt agraïts.

Sant Martí Vell, gener del 1936.

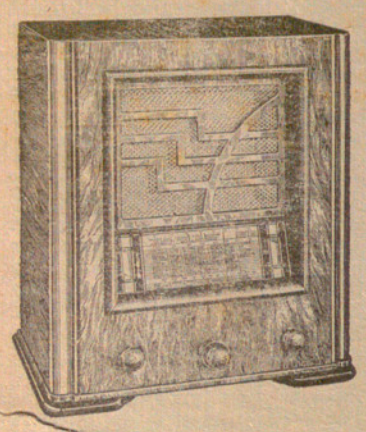

Ràdio 1936 - El millor aparell d'Europa

Ràdio Castilla

TOTES LES ONDES :-: TOTS ELS VOLTATGES :-: TOTS ELS PREUS

Vegi aquests aparells de precissió

ABANS DE COMPRAR, COMPARI UN

Ràdio Castilla

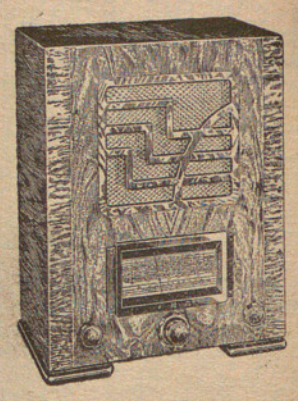

Totes ondes Pts. 850

CANVIS sense competència

6 vàlvules Pts. 595

LLARGS TERMINIS

DISTRIBUIDOR:

RADIO UNIVERS - Manuel Pla

Plaça Marquès de Camps, 1. - GIRONA

ment i els governs que recolza, fan el seu camí. Ja hi pensen en el camp. I el seu pensament funest, més funest per ells que per a ningú, es tradueix en una llei que deixa sense efecte la Reforma Agrària; que deixa sense efecte la llei de termes municipals; en una llei d'arrendaments que és un escarni a l'esperit de la República, justament qualificada de llei de defensa del propietari per un home tan ponderat com Sànchez Roman, enlloc d'ésser de protecció al treballador. N'hi ha prou per a jutjar-la tenint en compte que deixa al propietari i masover la facultat de fixar les condicions del contracte i que les possibilitats de comiat mantenen al masover sota el caprici del propietari. En nom d'aquesta llei han estat possibles els milers d'atropells comesos amb comiats que clamen per una reparació que ha d'ésser compromis immediat dels primers governs d'esquerra que es constitueixin.

Aquesta és l'obra agrària de l'antirepública. Aquesta és l'obra que diuen de pacificació.

Entre grans aplaudiments explica el que s'ha fet per a la revalorització d'alguns productes com l'oli i el vi, analitzant especialment l'escàndol i les gestions més possibles que les de l'Straperlo, en la distribució dels 70 milions per a l'adquisició del blat a preu de tasa, en benefici exclusiu dels grans productors i dels sndicats catòlics, i en perjudici de menestrals i masovers. Assenyala com a contrast el que va succeir a Catalunya l'any 1934, única vegada que s'ha pagat a tothom el blat a un preu remunerador.

Això és el que devem a la Ceda, els agraris, a la Lliga, als radicals. Aquesta és l'obra de descrèdit del règim, de desnaturalització de la República, de retorn als privilegis dels rics i de sotsmissió dels treballadors. Què cal fer davant d'això? Normalment, acaba dient el senyor Santaló, hi ha un camí. Reconquerir la República de l'any 31 amb la mateixa fermesa, amb el mateix braó i civilitat que vam portar-la. Un gran timoner de la nau ha donat un mot d'ordre. Manuel Azaña ha dit: Tots a la una, i la victòria no ens la prendrà ningú.

El públic, dempeus, aplaudeix i victoreja llarga estona.

L'acte de Torroella és la millor prova de quina és la voluntat del poble i de quin serà el resultat de la vinent lluita electoral.

A. C.

***

P. S. — Es curiós de remarcar que la setmana passada, a Torroella de Montgri, amb motiu de la conferència que va donar-hi el diputat de Lliga Catalana senyor Carreres i Artau — que fou un fracàs en ttos els ordres de la llei, ja que els que acudiren a l'acte no passaren d'un centenar—, es féu repartir pel poble uns fulls de propaganda, en els quals s'hi llegia la següent nota:

"L'entrada serà lliure, però la comissió organitzadora es reserva el dret d'admissió."

Doncs bé. Els esquerrans torroellencs, tornant les "pilotes" als seus contrincants, inclogueren en els prospectes anunciadors de la conferència del Sr. Miquel Santaló, les següents i divertides paraules: "No serà necessari cap document acreditatiu de la personalitat dels que vulguin assistir a l'acte."

Pel que es veu, els elements d'esquerra de Torroella coneixen molt bé els seus adversaris polítics. I això sense documents!

Hom no negarà que tot això no deixa d'ésser molt graciós i significatiu.

A l'entorn de la mort del malaurat republicà Josep Carós, alcalde popular de Santa Coloma de Farners

EL COMPLIMENT D'UN DEURE

Per un error de recepció d'un telefonema de Sta. Coloma de Farners a l'Ateneu Republicà d'Esquerra de Banyoles, comunicant la trista nova de la mort de l'estimat company de captiveri — pels fets del 6 d'octubre— l'alcalde popular de Santa Coloma de Farners, En Josep Carós Vidal, no ens fou possible assistir a l'enterrament en el seu dia i hora de l'esmentat amic.

Diumenge, però , per tal de reivindicar-nos en compliment del nostre deure envers l'inoblidable company i bon amic en aquelles hores angoixoses de captiveri (a la caserna d'artilleria primer i a "La Aurora" després), sortírem de Banyoles amb un còmode autocar, gairebé tots els ex-empresonats i alguns altres amics, portant una corona de flors naturals amb una llaçada catalana i una inscripció que deia: "Ofrena dels amics de Banyoles".

En arribar a Sta. Coloma ja ens esperaven els altres companys de captiveri i bons amics, Salvador Serra Tries, Tomàs Hortal Fàbrega, Manuel Roqueta Roca, Francesc Mas Callicó, Joan Cufí Vilajeliu, Antoni Planas Boada, Joan Palau Martorell, Angel Busquets Pons i Domènec Noguer Rovira, anant tot seguit al cementiri per tal de dipositar la corona sobre el nínxol on reposen les despulles del qui fou l'inoblidable amic Carós.

En nom dels companys de Santa Coloma, en Tomàs Hortal, amb paraula fàcil, però amb l'emoció que causa la pèrdua de l'amic estimat, donà la benvinguda als amics de Banyoles.

El contestà en Jaume Masó, alcalde popular de Banyoles, en nom dels ex-empresonats de la ciutat, agraint les paraules del company Hortal i remarcant el molt que havíem sentit no haver pogut acompanyar a l'etern repòs d'aquell bon amic amb el qual havíem conviscut tantes hores en la penositat i fredor del captiveri.

Després d'haver pres dues fotografies l'intel.ligent fotògraf Villarrúbia, retornàrem a l'Ateneu, i una petita comissió anà a fer expressió del nostre condol als atribulats vídua i fills.

I amb afectuoses paraules ens acomiadàrem dels bons amics de Santa Coloma, emprenent la marxa tot seguit.

En passar per Girona anàrem a visitar els dissortats amics que encara no poden gaudir de la merescuda llibertat.

A la una de la tarda ja érem a la nostra ciutat, amb la satisfacció que dóna el compliment d'un deure.

Banyoles, 31 desembre 1935.

OBITUARI

Al malaguanyat company Carós Vidal

L'amic és mort. Quines paraules més crues i punyents! La meva ment el té ben gravat, alt, esprimatxat, tivat com una vara de freixa; a un costat de boca el cigar; a l'altre, l'escuradents, amb el seu concebut refregament de mans fent-les xerrscar... Nois, fa un fred que pela.. que fem la manilla?

Han passat uns dies de la mort i enterrament del company; el cap i l'esperit ja s'han clarejat, l'enteniment no està imantat ni afectat (materialment), pel record del seu rostre en morir ni pel posat patètic dels companys que l'envoltaven, freturosos per atendre'l. Ja un hom pot meditar clar i serenament les conseqüències de l'allunyament indefinit del company i capdavanter de l'esquerrisme a Santa Coloma.

Quin buit heu deixat, amic Carós! Quina falla ens fareu en els moments que s'apropen, quan més ens calia una veu encoratjadora i un braç orientador. Decidit i caute, clarivident i reservat, sabia el que volia i on anava, sense vacil.lacions ni claudicacions. Era tot un caràcter.

Heu mort després d'haver sofert penaltats (sense esgarips ni estridúncies) per una causa i quan ja saborejavo el reviscolament dels vostres ideals, la malestruga s'us emporta quan ja estem a un pas de la victòria.

Descansi en pau l'amic; els que es queden fan fidel promesa de seguir les vostres petxades i un cop victoriosos, pujar ben alt el penó que vós els heu deixat.

L. P. C.

Sta. Coloma de Farners.

Confidència

SOBRE UN MESTRE I LA SEVA DEIXEBLE

Senyores i senyors, us repetiré una sentència misteriosa; però vosaltres no la repetissiu pas a tots els vostres coneguts. Jo la dic ací només perque cada u que la sentirà es digui tot seguit si n'ha identificat l'origen.

La frase és aquesta:

"Tom, patantom, xiribiriclena, tumpena tumpí."

Veig que més de quatre heu sabut de què és tractava. Aquests mots figuren, en efecte, en la tonada d'una cançó popular bastant escampada: "El mestre". Aquestes paraules, que no volen dir res i que obeeixen a curioses alteracions, tenen per principal objecte (com d'altres moltes en casos semblants) una accentuació del ritme. I jo sostinc que així com per al text propiament literari de les cançons convé una dicció impecable, una vocalització perfecta, en canvi per a aquests escreixos que propiament són onomatopèics, de caràcter mig musical, no escau sinó una dicció esfumada, que faci del cantant, per uns segons, una mena d'instrument misteriós, inqualificable. Si sentiu perfectament que el cantant no brungeix ni sospira ni vibra ni ressona com una mena d'intrussió sobtada d'un nou, inclasificable, artifici, sinó que en efecte diu: Tom, patantom, xiribiriclena, tumpena tumbí, aleshores podeu arribar a comprometre no menys que una possibilitat d'encís. Cada català que canti (vull dir cançons populars) ha de mirar d'ésser un home-orquestra bell punt arribaran aquests estirabots de les tonades.

La cançó coneguda sota el nom d'"El mestre", té un començament feliç. Em plau qui-sap-lo aquesta manera que té la protagonista de fer-nos saber que és filla única:

El pare i la mare
no em tenen sinó a mi.

Què en vivia d'afalagada i d'aviciada aquesta noia. I com ho sabia i s'en valia! Tot això endevinem per la seva manera de parlar, completament engorronida en un dolç egoisme. Però aviciar una persona de vegades té algun èxit; pot ésser la manera d'ensenyar amorositat; és més, pot ésser la manera de circundar la persona favorida d'una mena de nimbe temptador i prenedor. Quan aquella noia a l'escola no té, doncs, res d'estrany que el mestre se n'enamori. Aquella noieta de muntanya està, com si diguéssim, ungida per a l'amor. Ella, tal vegada sorpresa darrera dels jocs i les corredisses de la poca edat, es troba massa criatura:

Jo li faig de resposta
que no el sabré servir.

Però el mestre sap, rectament, que una nena que juga a nines està més preparada per al matrimoni que molts de savis i molts de generals. I aleshores li respon fent-li veure l'encant de les coses més quotidianes quan són acomplides per amor. Vegeu sinó quina bellesa, de la qual molta de gent casada per conveniència, per casualitat o bé per distracció, no s'hauran mai adonat:

—Tu faràs com les altres:
quan em veuràs venir,
em pararàs la taula
n'hi posaràs pa i vi,
les estovalles blanques
com el paper més fi,
a cada cap de taula
un brot de gessamí.

Es possible que, en aquest punt, la noia (per una tàctica que les noies tenen a la massa de les sangs) es fes l'esquerpa; o bé que els pares interroguessin perque la noia era massa primerenca o el mestre no pas alló que es diu un bon partit. El cas que el mestre, de desesperança, es va fer soldat, i, cosa encara pitjor, soldat botifler: s'en va anar
a la guerra.
a servir el rei Felip.

No pas però sense alguna mena de comiat sentimental. La noia murmura amb un sospir:

M'ha dit que tornaria
quan serà el bruc florit.

I veus aoí que li'n ve "una gran tristesa". Ara sabem que la noia estava enamorada; ara ho sap, ben segur, ella mateixa. Li escau una mica de solitud i baixa a l'horta, l'horta del seu pare, d'on tal vegada es veu el camí ral. En aquesta horta hi ha un arbre magnific, massa magnific. Tots vosaltres heu apreciat aquell sobri punt decoratiu que aixeca el to de la taula cassolana:

A cada cap de taula
un brot de gessamí.

Però l'arbre de l'horta exagera. Té una soca d'argent, unes branques d'or; un ocell, un francolí, canta en la branca més alta i una puput inesperada fa son niu a la més baixa.

Un arbre així, pel cap baix, seria un

SINAÍ

Invento transcendental

¿No conoce Vd. este maravilloso aparato?
Sírvase preguntar en Gerona, a
D.ª Benita Brunells Regás.
D. Emilio Comadira.
D. Jaime Genover Codina.
D. Felipe Moragriega.
Dr. D. José Pou Batlle.
D. Darío Rahola Llorens.
Farmacia Vallés.

Agente en Gerona:
CASA TORRENT
Ultonia, 17-1.º-2.ª — Teléf. 469

—PER NO poder atendre el negoci es posa en venda tenda de comestibles, en punt cèntric. — Raó, Forsa número 9, baixos.

J.M.ª BUTIÑÀ GUIMERÀ

METGE CIRURGIÀ

MEDICINA GENERAL
MALALTIES DE L'APARELL DIGESTIU

HORES DE CONSULTA:
D'11 a 1 del matí i de 4 a 6 de la tarda.

CONTRACTES PER IGUALES

Carrer de les Hortes, 18, 1.er 2.ª
TELÈFON, 143
GIRONA

Plantes i Flors

REPRESENTACIO I VENDA DELS ACREDITATS
ROSERS DOT
AMB LES NOVETATS 1935 - 36

CONFECCIO DE TOTA MENA DE
RAMS I CORONES
RAMON BARÓ
Ferrandiz i Bellès (Pedreres), 10
GIRONA

FESTES DE REIS - Del 1 al 6 gener a la
Perfumeria Torrellas Ciutadans 4 Telèfon 302
Cinquè any del 10 per 100 de descompte a totes les vendes de PERFUMERIA i OBJECTES de REGAL
REIS visiteu aquesta Casa i fareu REIS

CHAMPAN

Markel

ELABORACION ESMERADA DE CAVA

Vilajuiga

CAVAS OLIVA HERMANOS

arbre carregat. Jo estic segur que aquest indret de la cançó pateix d'afegitons, fets per cantaires influïts per idees de bisuteria. Segurament l'autor del poema va dir, simplement i amb més eficàcia estètica:

Me'n ve una gran tristesa
a l'horta me n'ani;
a l'horta del meu pare
si n'hi ha un tarongí;
a la branca més alta
hi canta un francolí.

El francolí, és clar, ha corregut molt de món, i sap conèixer tot seguit quan una noia està enamorada, i sobre tot quan ella està plena de recança de no haver sabut estimar a temps, i l'amor, per tant, no ha nascut sinó en l'absència. Directe com tots els ocells, el francolí demana:

Què pagareu, senyora,
si el mestre fes venir?

La noia, és clar, en aquell moment ho daria tot, el que té i el que no té, i especialment, detall ben femení, això últim. Veus ací el que daria:

Pagaria Tolosa
la meitat de París.

El francolí, en aquest punt, li respon amb dos versos plens de saviesa que jo voldria que destriats esdevinguessin proverbi:

Tolosa no és vostra;
París no és per a mí.

Aquestes són les dues coses que us promet la gent que més us estima; o bé alló que no us interessa o bé alló que no us podran donar. Això fa l'amor. Això fa la mateixa vida; i tal vegada aquesta sigui una profunda llei de l'existència. Però ja que ací parlàvem d'una historia d'amor, diguem que, en aquest ram concret, hi ha un ordre inalterat: que és que de primer se us promet l'impossible i després l'insignificant. Si hagués sabut tot això, la nina potser no hauria sofert tant. Però hauria estat un no sofrir encara més trist; i, sobre tot, que mai no l'haurien fet viva i eterna en una cançó.

JOSEP CARNER

"Ràdio Barcelona".

ASPECTS DE SEVILLA

Escribidme una carta

Calle moderna con honores de avenida, amplia, con amplitud sorprendente aquí, donde la herencia árabe se deja sentir aún; luminosa, con esta magnífica luz del cielo sevillano; limitada a derecha e izquierda por buenos edificios, entre los que destacan un gran templo, un buen archivo, la Casa de Correos, un teatro y más allá casas particulares con ejecutoria de palacios y hoteles de primer orden. Calle amenazada por una extraordinaria circulación de automóviles, de coches, de autobuses de línea, de tranvías, donde afluye el público en gran proporción, porque hay en ella bancos y cafés, sociedades y tiendas, bares y agencias, comercios y centros oficiales, calle inquietante de gran ciudad por la que hay que ir tropezando y en la que por mucho que se corra se avanza poco. Tal es una calle de las más importantes de esta gran ciudad que es Sevilla.

En esta calle ultramoderna, que pudiera ser de cualquier gran capital del mundo, que comienza con el Aero Club y termina con el Andalucía Palace, que tiene el privilegio de conservar el milagro tradicional de su interesante historia, a más de nuestra obra como colonizadores en América, pues que tiene de un lado el edificio del Ayuntamiento y hacia su mitad la Catedral y el Archivo de Indias que guarda tanto documento importante de nuestro paso por el Nuevo Mundo, cuyo descubrimiento ha realizado, escudriñando y divulgando paciente e inteligentemente, mi ilustre amigo Torre Revello; en esta calle, digo, hay, o mejor, había un gran anacronismo.

Ahora, que ya ha desaparecdo esa gran contradicción, he pensado mucho en ella. Su visión, cuando existía, me hizo una penosa impresión. No se comprendía realmente que en el centro de una ciudad moderna, en una de sus calles més importantes, en el combate diario, diligente y atormentador, de su vida, existiera un memorialista. Hace tiempo que su figura grave de hombre austero, reposado, sereno, por el alma del cual resbalaban, sin herirla, las penas, los egoismos, las miserias, los odios de todos los que acudían a él en súplica de sus valiosas artes para interpretación de un sentimiento, ha desaparecido. Yo me alegro mucho de no verle cumplir su misión y, sin embargo, siento no verle. Yo querría ver a este hombre convivir con los demás, pero no querría verle escribiendo una carta en el modesto pupitre que le servía para descansar el papel, y sus manos ya inseguras, mientras cabalgaban sobre su nariz las gafas pobres y los ojos cansados de viejo buscaban por sobre los cristales, en un lento meditar, la frase oportuna, ajena a todo cuanto no fuera su sacerdocio, este sacerdocio que para un hombre como él, pobre por necesidad y literato por afición, tenía el terrible amargor de tener que cobrar una miseria por sus escritos

El memorialista ha desaparecido y yo no sé si su desaparición se deberá a que le haya ocurrido alguna desgracia o a que el puesto ya no sea negocio, que, por haber disminuído el número de clientes, este hombre ya no pueda vivir de ello. Eso sería consolador y a ello vamos poco a poco. Antes apenaba pensar que cuando un hombre vive de las cartas, de las instancias, ya por fortuna no hay memoriales que se presenten con una rodilla en tierra y los ojos abatidos al suelo, que escribe, es que aún hay muchas personas que no saben escribir.

Este hombre, que ganaba su sustento con oficio tan pulcro, tenía para mí una gran simpatía. Poseedor de muchos y quizás muy importantes secretos, este hmbre tenía algo de confesor. La mirada astuta de sus ojos cansados escrutaba a su cliente intentando adivinar antes que se lo dijeran el motivo de una carta. Su costumbre de escribirlas, su experiencia de la vida, la gran cantidad de secretos que confiaron a su prudencia, su personal curiosidad y su ángulo de observación, hicieron de este hombre un psicólogo experto, y cuántas veces al llegar una persona junto a su pupitre ha podido él decir: usted viene a que le escriba yo una carta para su novio...

Yo también he sido memorialista. Mi afición a escribir me hizo trazar, especialmente en mi juventud, cartas en todos los tonos, para todas las relaciones, comerciales, familiares, de amistad y hasta de amor, y esas cartas tuvieron el mérito de que, por guardar un secreto, me hicieron callar cuando habían inspirado una contestación que la persona a quien iba dirigida no supo merecer.

El memorialista de Sevilla era un hombre modesto, pero pulcro, casi atildado; anciano, pero no viejo; recio, pero no gordo; alto, pero no gigantesco; fuerte, limpio, amable, discreto. Me admira pensar cuántas amarguras enjugaría, cuántas penas habrá mitigado, cuántos secretos habrá olvidado sólo con el consuelo de su experiencia, de su bondad, de su discreción, y qué profundo desprecio sentirá, si la conoce bien, como es de suponer para quien ha vivido de oir acciones bochornosas, sentimientos vergonzosos, por toda la humanidad.

La existencia del memorialista no es un motivo de vergüenza, de sonrojo, pero la necesidad de que exista si lo es. El estado actual de la cultura debe hacer innecesara la presencia de ese hombre en las calles de la ciudad. Por fortuna, si la creación de escuelas y el aumento de maestros y la capacitación de éstos y su ventajosa situación no es un mito, no habrá necesidad de que nadie diga: Escribidme una carta...

José OLIVA BLANDORNY

ESPORTIVES

FUTBOL

Copiem del "Full Oficial" de Guipúzcoa, la següent ressenya sobre el partit Irun-Girona:

"Gerona, 3; Unión 1

Escaso público en Gal. Probablemente el público acostumbrado desde que comenzó la competición liguera.

Arbitra el Sr. Beré, del Colegio navarro.

Los equipos se alinean en la forma siguiente:

Unión. — Eguía; Lerchundi, Arzac; Linazaoro, Arana, Querejeta; Quiroga, Fanjul, Urtizberea, Oyaneder y S. Arana.

Gerona. — Francàs; Torredeflot, Caritg; Campa, Castillo, Madern; Lluc, Trujillo, Burillo, Ramón y Ferrer.

Venció el Gerona. Venció en gran señor, con todos los merecimientos, empleando ese juego català, que ayer tarde, por uno de tantos fenómenos inexplicables del fútbol, adquirió una rapidez extraordinaria.

Màs de una vez hemos dicho y ahora repetimos, que el Gerona tiene una gran delantera. Una delantera con la que pueden llegar muy lejos los rojiblancos. Ayer tarde nos lo demostraron plenamente.

El Unión no acaba de reconquistar la forma que le otorgó el título de subcampeón de la Copa Vasca. Ayer tarde tuvo ligeras reacciones, pero nada màs. Falló la delantera sobre todas las líneas. Por escasez de profundidad.

A los cuarenta minutos del primer tiempo los catalanes marcaron su primer goal. Un buen avance de los delanteros puso la pelota a merced de Trujillo que fusiló el tanto.

En el segundo tiempo, a los nueve minutos, el Unión marcó su único goal, por mediación de Urtizberea y en una intervención desafortunada de Francàs que no pudo detener un tiro flojísimo de Shanti.

Once minutos màs tarde Trujillo marcó el segundo tanto gerundense, y este mismo jugador marcó el tercero.

El arbitraje del Sr. Beré, francamente bien, sobre todo al imponerse a las durezas."

GIRONA-ARENES

El partit Girona-Arenes ha desvetllat un entusiasme com poques vegades arreu de les comarques, després del resultat obtingut al camp de l'Irun, i màxim si tenim en compte l'empat aconseguit ahir pel Sabadell al camp de l'Arenes, ja que els dos punts de diumenge són preciosos per a no estroncar la bona classificació en què es troba el Girona per al segon lloc.

Es necessari deturar la marxa ascendent de l'Arenes, no per ell en sí, sinó per nosaltres, que ens convenen els dos punts i d'altres per a classificar-nos en un dels dos llocs a fi d'anar a la ronda final.

Sabem com es troben de moral els nostres jugadors i no podem, encara que sigui un partit difícil — dubtar de la victòria dels colors gironins.

XAVI

Girona F. C. (equip amateur) 4
C. D. Anglès 1

Ahir a l'Estadi de Vista Alegre es jugà un partit de futbol amistós entre el primer onze del C. D. Anglès i l'amateur del Girona F. C.

Els visitants de quan en quan efectuaren alguna avançada isolada.

Al primer temps els propietaris del terreny aconseguiren un gol, obra de Serra, en rematar de cap un precís passi de Serrano.

Degut a ressentir-se d'una lesió, Pruneda substituí a la segona part a Serra.

En aquest temps els gironins marcaren tres gols més per un els visitants, finint l'encontre amb el resultat de 4 gols a 1 a favor de l'amateur del Girona.

Els gols els obtingueren: Garcia (2) i Henche pels locals; i Tries, que en voler donar la pilota al porter, aquest surt fora de temps i se l'introdueix a la porteria, aconseguint així l'Anglès el seu gol d'honor.

Es distingiren pel Girona, Garcia, Henche, Sancho, Dalmau i Tries. Els altres, compliren. Per l'Anglès, Bauxell, Bernardes, Font I i Gamell.

Dirigí la partida el col.legiat amateur senyor Quintana, regularment.

Els equips s'arrengleraren de la següent manera:

Anglès: Oriol; Bauxell, Bernades; Carreras, Vinyets, Gamell; Font II, Soley, Font I, Carbó i Clapés.

Girona: Vilagran; Amat, Bosch; Tries II, Sancho, Dalmau; Serrano, Henche, Serra (segona part Pruneda), Garcia i Xifra.

KIK

CAMPIONAT DE LLIGA
El resultat d'ahir
A Ibaiondo

Arenes-Sabadell 2-2

La classificació actual

Segon grup:

Arenes	8	7	1	0	25	11	15
Girona	8	5	1	2	19	9	11
Sabadell	8	3	2	3	18	13	8
Badalona	8	3	1	4	16	20	7
Júpiter	8	3	1	4	14	21	7
Donòstia	8	2	2	4	14	17	6
Baracaldo	8	3	0	5	12	18	6
Irun	8	2	0	6	12	16	4

* * *

Havia quedat ajornat l'Arenes-Sabadell i passà a constituir jornada. Un sol partit de Lliga ahir i aquest partit féu quelcom per a correspondre a l'interès i donar el resultat sorpresa... que sembla degué produir en justícia un "score" més sorprenent encara, perquè l'Arenes potser jugava millor, però encertant menys, estigué en un tris de veure còm el seu primer partit sense victòria, devia ésser la primera derrota.

TORNEIG COMARCAL AMATEUR

Resultats de la jornada d'ahir:

Bescanó - U. Saltenca, 5-3
Jovent d'Ara - Cellera, 7-0
Anglès - Bonmatí (suspès)

* * *

Classificació

Jovent d'Ara	6	3	3	0	18	5	9
Anglès	6	4	1	1	14	5	9
Bescanó	7	4	1	2	22	14	9
Cellera	7	2	1	4	12	23	5
Bonmatí	5	1	2	2	9	9	4
U. Saltenca	7	1	0	6	8	24	2

TENNIS

En comentar el darrer partit de la senyora Audouard-Montserrat Pinós, ens vàrem oblidar de donar el resultat, que fou de 6-1 i 6-3, favorable a la Srta. Pinós.

★

El dissabte passat es jugà el darrer partit del campionat social de la Secció del Girona F. C., que tan d'interès ha tingut, entre les germanes Pinós (Carme i Montserrat).

De vertadera final es pot classificar el jugat entre les esmentades senyoretes i fou el més interessant de la competició, degut al diputat que fou.

Actualment les senyoretes Pinós es troben en una forma esplèndida i és per aquest motiu que fins els darrers moments del segon set no es pogué preveure qui seria la guanyadora i, per tant, campiona.

Ho fou la Srta. Montserrat Pinós, degut a què Carme Pinós, després del segon gol del segon set, ja es donà per vençuda i decaigué en el seu entusiasme; i és llàstima ja que aquesta falta d'amor propi és perjudicial per a tota persona que practiqui un esport i fins el moment darrer no ha de donar-se per vençuda.

Si així ho hagués fet la Srta. Carme, segurament altre hauria estat el resultat.

No voldríem molestar-la, però trobem que es desanima massa aviat, i és massa "modesta" tennísticament parlant.

I després de fet aquest comentari sigui'ns permès de felicitar cordialment a la campiona Montserrat Pinós, tot i fent vots per a què la seva joventut i entusiasme, serveixin per arribar a conquerir altres títols per a la nostra estimada Secció i per Girona, que bé s'ho mereixen.

També felcitem a la Srta. Carme sub-campiona.

★

Començat el partit, Carme Pinós guanyà el prmer gol i també el 4.rt, sisè i novè, i Montserrat Pinós el segon, tercer, cinquè, setè, vuitè, desè, acabant el primer set amb el resultat de 6-4.

★

Del segon set, guanyà la senyoreta Montserrat el 1.er, segon, tercer, 4.rt, cinquè i vuitè, i Carme el sisè i setè, acabant amb el resultat de 6-2.

★

Comentari final

Sigui'ns permès de tornar a insistir i manifestar des d'aquestes planes, que les dues germanes Pinós es troben en una forma esplèndida, esperançadora de què dintre poc se'n pugui parlar ja, no tan sols a Girona, sinó a tot Catalunya, a poc que elles vulguin.

GAME

¿QUÉ ES EL ELEMENTO INVISIBLE PHILIPS?

La profunda experiencia de Philips en la construcción de receptores, el prestigio de sus Laboratorios mundialmente conocidos y sus poderosos medios de producción han permitido a Philips añadir a los componentes tangibles de cada receptor un algo invisible e impalpable que escapa a toda expresión material.

Este "Elemento invisible", simbolizado en el famoso emblema de ondas y estrellas, da a los aparatos Philips una plus-valía que es garantía de la máxima calidad.

Los receptores Philips 1936, construídos por el mayor fabricante de radio del mundo, van equipados con las famosas válvulas trascontinentales Philips, nuevo descubrimiento de los Laboratorios de investigación de Eindhoven (Holanda).

Los receptores Philips 1936 están basados en los tres distintos principios: Super-Octodo, Superinductancia y Multinductancia. Modelos para corriente alterna y para ambas corrientes, en precios que oscilan entre 495 y 1.525 pesetas. Todos ellos cubiertos por la garantía de Servicio Gratuito durante dos años y medio. Ventas al contado y a plazos.

Los receptores Philips 1936 a Multinductancia resuelven totalmente el problema de la recepción de ondas extracortas, captándose las emisoras más lejanas y distantes con igual sensibilidad, pureza y potencia que las emisoras de onda normal y onda larga.

Nuestros Representantes Oficiales en toda España hacen demostraciones, sin compromiso, de todos y cada uno de los receptores Philips 1936.

CASA HERPU. — P. GIRBAU
Ronda Dr. Robert, 35-1.ª Telèfon 201 GIRONA

MARCA DE GRAN PRESTIGI

"METAL"

DEMANEU-LA ARREU

"Pensió Joventut"

Cuidadosamente atendida y de tiempo acreditada de buen trato familiar, ofrece a dos o tres jóvenes de buena moralidad hospedaje completo.

Forsa, 14 y Subida Catedral, 2, pral.

J. ESTEVE I CORREDOR
ARQUITECTE

participa que durant les obres de reforma i ampliació de la casa collindant de la que habita continua tenint el

DESPATX I ESTUDI

a la Ronda Ferràn Puig, 1 dup. 1.er, 2.ª

i provisionalment el seu

ESTATGE PARTICULAR

al Carrer de Cerverí, 12 (Torre), Travesia de Figuerola

els quals se complau en oferir als seus distingits clients i públic en general.

L'AUTONOMISTA

es troba de venda en les poblacions següents:

Figueres: Llibreria Canet. — Rambla.

Banyoles: Llibreria Claramunt. — Plaça de la República.

Palamós: Llibreria Plaja Villena.

La Bisbal: Llibreria Hugas Callol.

Subscripcions. — Anuncis. — Venda

L'AUTONOMISTA es repartex en aquestes poblacions el mateix dia de la seva publicació.

ATENCIO

J. ROURA (a) XELET

Compra tota classe de mobles usats aixís com calaixeres, armaris, llits, matalassos, fins pisos enters, també balcons, portes, finestres, bigues, etc

Dirigir-se, Carrer de l'Estany núm. 8 i 12. — BANYOLES

JARDINERIA PALAHÍ

CREACIÓ I RESTAURACIO DE PARCS I JARDINS
ESTUDI DE PROJECTES I PRESSUPOSTOS

Les millors seleccions en arbres fruiters, rosers, dàlies hortènsies, mimoses, pins, etc. etc.

IMPORTACIO I EXPORTACIO ☆ GRANS VIVERS A STA. CRISTINA D'ARO

Jardí central i despatx: BOHERA. - St. Feliu de Guixols, Telf. 87

CINEMA

ELEANOR POWELL, Y EL ESPAÑOL ANÓNIMO

He aquí, lector dilecto, como te había prometido en mi anterior crónica, las primicias de una amistad que juntos hemos iniciado tu y yo, con la más deliciosa de las nuevas estrellas del cinema.

El caso fué como sigue: Eleanor Powll, es una artista que a pesar de ser famosa en os escenarios de Broadway, hasta la fecha no había intervenido en ninguna producción cinematográfica. Esto tiene una importancia muy grande porque se dá el caso, de que hasta la fecha, y particularmente desde que el cine sonoro existe, los escenarios del Broadway vienen siendo el ante-despacho de Hollywood. Pero sea como quiera, el caso es que Eleanor Powell, era una de esas mujercitas que se complacían en mantener un contacto directo con su público, y nunca había aceptado ningún contrato para realizar películas, suprema aspiración y consagración definitiva y universal de las actrices de los teatros y musi-halls americanos.

Sucedió que después de su llegada a Culver City para interpretar "La Melodia de Broadway" 1936" yo la encontré por "una afortunada casualidad" perfectamente planeada en los Estudios de Metro-Goldwyn-Mayer, y entonces le pedí una entrevista exclusiva para los lectores de España que tienen la paciencia de seguir mis crónicas cinematográficas. Eleanor Powell, con aire más que complacido me dió una cita cercana y yo estusiasmado prometí a mis lectores, una de mis crónicas sobre esta mujer excepcional.

Pues bien lector amigo. La entrevista se ha celebrado. La hemos celebrado tres personas en la intimidad de un pequeño fumoir muy moderno de su hotelito. Estas tres personas, eran a saber, la propia Eleanor Powell, tu, lector amigo, que estabas allí en potencia, ya que no en presencia corporal, y este pobre cronista.

Tu presencia allí, aunque te sorprenda, era, por lo menos tan real como la mía propia. Toda nuestra conversación giró alrededor de España y de los públicos españoles, que yo ignoro porqué, seducen tan profundamente su sensibilidad de artista. Tu presencia, querida lector de mi amada y lejana patria, era más real que la mia propia, que permanecía como alelado, extasiado ante la vivacidad de aquellos ojos admirables y de aquella voz de una pureza de registros verdaderamente milagrosa.

—¿Pero como es posible, señorita Powell, que hasta hoy no haya Vd. aparecido en el cinema? Yo había creído siempre que los más finos sabuesos para la búsqueda de beldades eran los agentes de casas cinematográficas.

—No tiene nada de particular, amigo Balmaseda. Podría mostrarle a Vd. centenares de propuestas para actuar en la pantalla pero siempre me he desinteresado de ellas. Quería entrar por la puerta grande, y nunca he querido soportar la lucha semianónima de los pequeños artistas. Mi personalidad se ha ido afirmando paulatinamente en el teatro, y ahora que me creo en posesión de todas mis aptitudes, he aceptado la oferta que más pudiera interesarme.

—¿.....?

—Le advierto que no hubiera aceptado la interpretación de un papel que no fuera adecuado para mi, ni contrato con cualquier casa productora que no me ofreciera garantías de perfección. No se luchan años enteros para conquistar una personalidad y tirarla luego por la borda por una ligereza... Pero cuando Metro - Goldwyn - Mayer me propuso la interpretación del papel central de "La Melodia del Broadway 1936" pensé que era llegado el momento de dar el paso decisivo. En este rol si que estaba segura de no fracasar... El resto lo está diciendo la prensa que de ver esta película recien terminada. Ahora creo que voy a dedicarme al cinema toda la vida.

—¿.....?

—¿Mis impresiones de Hollywood? Eso es otra cosa... Al llegar tenía un temor horrible del fracaso. Jamás había actuado ante el objetivo, quizá no sirviera para eso... Mis primeros amigos, al verme interpretar mis primeras escenas me dieron ánimo y me ayudaron con entusiasmo. Entre ellos está William Powell, que enseguida me pronosticó un gran éxito, Jean Harlow que por aquellos tiempos filmaba "Mares de China" y que con una camaraderia que no sabría agradecerle bastante, me auguró el éxito obtenido.

Hablamos mucho de la vida de los Estudios, hablamos muchísimo de España de la que tuve que informarle con una extensión increíble. El nombre de España tiene un sortilegio entre los americanos, que los propios españoles desconocen. Cuando yo explicaba a Eleanor Powell, de la alegría y luminosidad de Levante, de la característica belleza de Andalucía, de la reciedumbre de la vieja Castilla, y del fuerte romanticismo galaico. Cuando le hablé de la modernidad y cosmopolitismo de Madrid y Barcelona, de la gris e industriosa Bilbao, del embrujo de Sevilla, de Córdoba la sultana, y de la elegancia de Alicante, San Sebastián y Santander, sus grandes ojos aparecían extáticos y como fascinados.

—¿Y Vd. cree, Balmaseda, que mi trabajo llegará hasta España? ¿Cree Vd. que agradará a los españoles, y que también allí tendré amigos y admiradores?...

—Más que eso, Eleanor. Los españoles son primero que nada poetas, y admiradores de la belleza. Yo le profetizo que en España tendrá Vd. los más entusiastas adoradores y los más incondicionales amigos, porque conozco a mis compatriotas.

Eleanor Powell, ha quedado un momento callada, con sus ojos inmensos y soñadores perdidos en el vacio. Luego con un suspiro que Dios sabe que ensoñaciones ocultaba, ha musitado:

—Solo por esto soy feliz de haber realizado esta película. Por la felicidad de saber que hay un hombre poeta y cetrino, que en un pueblo desconocido de la soleada España, guarda una admiración secreta por mí.

LEONARDO BALMASEDA

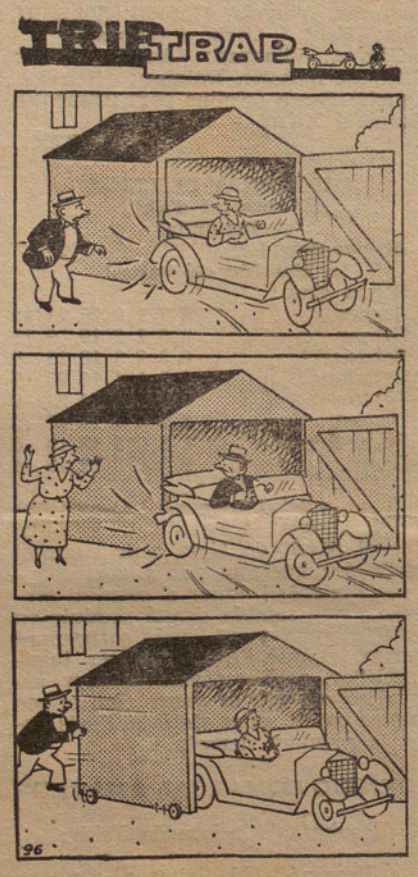

Les rodes al garatge

GERTRUDE LAWRENCE Y DOUGLAS FAIRBANKS (Jr.) EN UNA PELICULA DE GRAN FONDO DRAMÁTICO

"Mimi", el primer film en que trabajan juntos Douglau Fairbanks (Jr.) y Gertrude Lewrence, es una adaptación de "La Vie de Boheme", de Murger.

Esta cinta sonora que será presentada en breve por Cifesa, gira en torno de la trágica historia de los amores de Rodolfo, un joven escritor, con Mimí una pobre muchacha compañera de bohemia.

El asunto, profundo intenso, con momentos de envergadura dramática, proporciona a los protagonistas un amplio campo por donde explayar la múltiple variedad de sus matices interpretativos; y Gertrude Lawrence y Douglas Fairbanks, compenetrados admirablemente con sus respectivos personajes, obtienen con su interpretación un éxito como ningún otro de los conseguidos en su carrera.

Dirigiendo el éxito de la cinta, Paul L. Stein—el gran realizador de "Al llegar la primavera"—, que con una labor afortunada y llena de acierto consigue hacer, de lo que pudo ser un asunto difícil, una formidable película destinada a conseguir los mayores triunfos en su victorioso recorrido por las pantallas mundiales.

★

HOY TODO ES DEL NATURAL

Podría escribirse un libro en extremo interesante, material del cual fuesen los medios que se han empleado y que, aunque en medida muchísimo menor, continúan empleándose en Hollywood para fingir en la pantalla cinematográfica lugares que tanto en sí mismos cuanto en determinados promenores, resulten en un todo conformes con lo que pida el drama o la comedia que haya que poner en película. Y hoy día, de haber quien se halle inclinado a escribir tal libro, que a más de ser muy ameno habría de ser muy valioso a futuros historiadores del cinematógrafo, la ocasión de poner manos a la obra es ahora, cuan aún pueda el autor informarse teniendo a la vista artes de decoración y de tramoya que no tardarán mucho en quedar desechados. Y esto se debe a un hecho, a la tendencia, cada vez más marcada, de hacer y lograr que la cámara toma las vistas del natural y no de la supuesta realidad creada por ingenio del escenógrafo o la habilidad del tramoyista.

En tiempos de la película muda, y en los de la película sonora también, hasta hace poco, era lo corriente que para tomar escenas que ocurrieran durante una nevada se acudiese al expediente de dejar caer, o de lanzar por medio de una fuerte corriente de aire, según los casos, cantidades de ácido bórico o de maiz en hojuelas, las cuales había sido previamente teñidas de blanco. Para que apareciesen a la vista del público simas espantables, montañas cuyas cumbres tocaban las nubes, desolados desiertos, espumosos rociales, etc., etc., no había sino que representarlos en miniatura y dejar que la cámara cinematográfica primero y el aparato de proyecciones después, se encargaran de transformarlo en cosa que se viera como si fuera real y no ficticio.

Análogo era el procedimiento mediante el cual, gracias a un caballo artificial y a un mecanismo hábilmente dispuesto, veíase a la actríz X, Y, o Z tal como sí, el jinete en caballo de carne y hueso, acreditara su intrepidez y perecia de amazona, o desfiara con poca fortuna, la indómita condición de su cabalgadura.

Pero al notar que iba siendo cada vez más difícil lograr que el público tomara por realidad lo que no era sino remedo afortunado de ella, y el considerar, por otra parte, que la misma Naturaleza, rica en las más variadas perspectivas como es en California, presentaba hecho lo que era vano querer igualar de otra manera, acabó por inclinar a los directores de películas de todos los grandes estudios a buscar cada vez más lo verdadero y a recurrir a lo fingido solamente en casos extremos.

Uno de estos fué, por ejemplo, el que se le presentó al director Wesley Ruggles en "Música, muchachos", película de la Paramount en el transcurso de la cual ha de aparecer nada menos que una ballena. Aquí, claro está, hubo que fabricar el catáceo, equiparándolo en cuanto a realidad a cualquiera de los indómitos caballos demarras.

Casos parecidos se dan en todas las películas, pero lo cierto del caso, es que todas las editoras de Hollywood apoyan a la madre Naturaleza, ya que en todos los estudios es bien notoria la tendencia a sacar del set cámaras y actores cuando quiera que el no hacerlo suponga la necesidad de remediar dentro del set lo que puede hallarse fuera del mismo, y las más de las veces sin ir muy lejos ni mucho menos.

UN GRAN ÉXITO DE ENRIQUE GAERTNER

Este nombre ya no puede ser desconocido para ningún amante del cine español. No es que su descubrimiento haya sido cosa de ahora, de hace unos días, y por el solo motivo que vamos a comentar. No, Gaertner es un hombre de prestigio internacional, es familiar y apreciado entre las "gentes del negocio cinematográfico". Gaertner es un gran operador alemán que rodó películas tan celebradas como "Hai-Tang" con Anna May Wong, "La viuda del novio", "Erase una vez un vals", "Te quiero Anita", "Contigo a la estratoesfera", con Martha Eggerh, "El gato negro", con Paul Wegner, "La casta Susana", con Lilian Harvey y Willy Fritsch, "La Condesa Maritza", con Dorotea Wieck, "Raffke", con Lee Parry y Warner Krauss, "Gado Bravo", "Doña Francisquita", con Raquel Rodrigo, "La Hermana San Sulpicio", con Imperio Argentina y "Vidas rotas", con Maruchi Fresno, entre otras, y que por no hacer esta lista interminable no mencionamos.

Pues bien: este célebre "cameramen" ha sido el que que rodado la última y más feliz realización de Florian Rey titulada "Nobleza Baturra". Y Enrique Gaertner, en este film ha hecho que sus fotogramas, al captar las imágenes, sean el más bello y espléndido poema cinematográfico conocido en los anales de la corta, pero ya pujante, industria cinematográfica nacional.

La cámara, movida por Gaertner, no es ya un instrumento óptico que capta figuras, siluetas y perspectivas más o menos aceleradas; aprovecha la luz del paisaje, los ángulos fotográficos para dar vida y espíritu a lo que el lente impresiona sobre la sensible gelatina del celuloide. Porque la fotografía de "Nobleza Baturra" es clásica literatura de imágen moviéndose serena y dulcemente al verbo armónico del sonido. En ella, nada confunde el perfil, afea la imágen, ni contrahace una perspectiva con la penumbra más tenue o la luz imprecisa. Los primeros planos, son de una nitidez y suavidad que el cine esapñol todavía no conocía, y los "travelings" ponderados, así como los fotógrafos del diálogo de Marcos con Andrea en la taberna que sobre ser un alarde de técnica no los repite, no obstante el manejo con que los logra. Las escenas del baile son pulcras y vigorosas.

La brillante labor de Gaertner en "Nobleza Baturra" coopera muy directamente al éxito de esta película, y, precisamente, porque los encomios han sido tan singulares y unánimes, es por lo que hemos dicho al comienzo que el nombre de Enrique Gaertner no puede pasar ya inadvertido para el público español. ¡No en balde Gaertner acaba de presentarnos este inconfundible fotografía de "Nobleza Baturra"!

AZAÑA SU POLÍTICA EL EJÉRCITO Y LA GUERRA
128 Páginas. — UNA PESETA
Por Juan García Morales, Presbítero
Hipócritas, Farsantes . . . . Ptas. 1'50
Tres años de lucha . . . . » 2'00
El Cristo Rojo . . . . . » 3'00
Por Fermín Galán
La Barbarie Organizada . . . Ptas. 5'00
Nueva Creación . . . . . » 3'00
Cartas Políticas . . . . . » 2'50
PÍDANSE EN LIBRERIAS, KIOSCOS, O DIRECTAMENTE
SERVIMOS CONTRA REEMBOLSO
EDITORIAL CASTRO, S.A. - CARABANCHEL BAJO (Madrid)

—ES SOLLICITA noi de 13 a 14 anys per a recados, que sàpiga anar en bicicleta. — Raó, Heroïnes de Sta. Bàrbara (darrera el camp de Vista Alegre), núm. 5.

—LOCAL de 83 metres quadrats, per a llogar. — Carrer Juli Garreta, 18 (prop de l'estació de Sant Feliu).— Raó, Lorençana, 45-1.er.

Bosch Masgrau J.M.ª
METGE
TISIÓLEG DE L'HOSPITAL DE LES COMARQUES GIRONINES
MEDICINA GENERAL
MALALTIES DEL COR I PULMONS.
CONSULTA:
D'11 a 1 del matí i de 4 a 6 de la tarda
Plaça de l'Oli, 2, pral. — GIRONA
TELÈFON, 251

D.K.W. WANDERER
AUTO UNION
AUTO-UNION
LA MARCA DE FAMA EUROPEA ES ELEGIDA
POR LAS PERSONAS QUE DESEAN LOS
MEJORES AUTOMOVILES
AUTO UNION
HORCH AUDI
AGENCIA EXLUSIVA PARA GERONA
ERNESTO MARTINEZ
Barcelona, 1 - GERONA

El Doctor
CONDE CARBALLO
ha trasladado su Consultorio de la Rambla de la Libertad a la calle del Progreso, n. 1 - 1.º

—ESPLENDIDO PISO PARA ALQUILAR. — Cinco habitaciones. — Sol todo el día. 70 ptas. Agua comprendida. Nueva del Teatro, 3, pral.

PER TELÈFON

En les pròximes eleccions legislatives no serà necessari el carnet electoral

BARCELONA

EL SENYOR ESCALES HA ESTAT RATIFICAT EN EL SEU CARREC

Barcelona, 2. — El Governador general de Catalunya i President de la Generalitat senyor Escales ha rebut aquest migdia els periodistes i els ha dit que tenia molt de gust en comunicar-los que el Govern li havia ratificat amb un telegrama molt afectuós la seva confiança.

Després ha dit que el Govern de Madrid ha atès unes peticions importants per a la Generalitat. Una d'elles fa referència a la comissió mixta de serveis i l'altra a l'Ajuntament de Barcelona i altres Ajuntaments sobre pressupostos municipals.

He llegit — ha afegit — unes declaracions del President del Tribunal de Cassació de Catalunya en virtut de les quals m'assabento que el senyor Guvern no pensa dimitir el càrrec per la qual cosa em congratulo puix que el senyor Guvern és una persona de grans coneixements i que ocupa el càrrec a gust de tothom.

Després ha dit el senyor Escales que pensava efectuar un altre viatge a Madrid per a poder saludar al President de la República, ja que no va poder fer-ho en el darrer vatge per trobar-se el President a València, i per a tenir un canvi d'impressions amb el Govern i rebre les seves instruccions.

Ha dit també que damunt d'ell pesava molta feina, per la qual cosa és possible que es proveeixin algunes conselleries.

Un periodista li ha preguntat si es prorrogaria la data d'adquisició del carnet electoral i el senyor Escales ha contestat que això depenia del conseller de Governació.

Després ha afegit que en les pròximes eleccions legislatives no serà exigit el carnet electoral i, per tant, podrà votar el que en tingui com el que no en tingui, fent ús del seu perfecte dret.

José Escatllar

Material Eléctrico.
Batería de cocina.
Artículos para regalo.
Lámparas «METAL».

Rambla Libertad, 28 y 30
GERONA

ESTRANGER

EL NOU ACORD ANGLO-EGIPCI

Londres, 2. — El corresponsal diplomático del "Daily Herald", dice que las negociaciones para el nuevo acuerdo anglo-egipcio empezarán este mismo mes. La negociación será a base del proyecto de acuerdo de 1930. Las primeras reuniones tendrán lugar en El Cairo y las negociaciones finales se celebrarán en Londre.

UN CRÈDIT PER CARETES

Londres, 2. — Al "Morning Post" le comunican de El Cairo que el Gobierno egipcio ha destinado un crédito de 25.000 libras esterlinas para la compra de caretas contra los gases.

PROCLAMA DEL REI JORDI

Atenas, 2. — Con motivo del Año Nuevo el Rey Jorge II ha dirigido al pueblo una proclama en la que se leen entre otras cosas: Lleno de alegría dirijo hoy con motivo del nueva año mis mejores votos al pueblo griego. Ojalá que este primer año de mi regreso sea el comienzo de una larga serie de años prósperos para nuestra querida patria. Todos mis pensamientos y mis acciones sólo tienen un deseo; el bienestar de Grecia.

LA BUSCA D'UN AVIADOR

Wellington, 2. — El barco explorador "Discovery" ha zarpado hoy con dirección a la Bahía de Gales para participar en la busca del aviador Ellsworh, quién, como es sabido, se halla perdido en las regiones antárticas. El "Discovery" sale cargado de combustible y víveres y piensa llegar a la Bahía de Gales a mitad de enero.

ESLLAVISSAMENT DE TERRENYS

Grenoble, 2. — Se ha producido un deslizamiento de terrenos entre los pueblos de Rosans y Eyguinas (Altos Alpes). Se calcula que se han removido cuatro millones de metros cúbicos de tierra en un espacio de 250.000 metros cuadrados. La carretera nacional se halla cortada en una extensión de más de medio kilómetro. Aunque se trata de una región casi desierta los daños son bastante importantes. El fenómeno ha hecho que un riachuelo se desplazara casi en un centenar de metros. Se temen nuevos deslizamientos de tierras.

EL RISC DE GUERRA

Londres, 2. — El Lloyds, encargado de fijar las primas para los seguros marítimos ha decidido que los riesgos de guerra para las mercancías navegando por el Mar Rojo y por el Mediterráneo, sea rebajado de cinco chelines que pagan actualmente a tres chelines cuatro peniques por cada cien libras estarlinas.

DEL BOMBARDEIG A LA CREU ROJA

Addis Abeda, 2. — Según una declaración que con carácter oficial ha hecho el representante de la Cruz Roja Internacional en esta al corresponsal de la Agencia Reuter, las bajas habidas en el bombardeo aéreo de la ambulancia de la Cruz Roja sueca, han sido: dos suecos heridos, treinta abisinios muertos y cincuenta abisinios heridos. Uno de los suecos heridos es el mayor Hylandor.

INFORMACIÓ DEL BOMBARDEIG DE LA CREU ROJA

Addis Abeda, 2. — Según ha informado el señor Brown, delegado de la Cruz Roja Internacional, la ambulancia sueca que fué bombardeada por los aviones italianos, se encontraba en Melka Dideka y toda ella estaba rodeada de banderas de la cruz roja. Las tropas más cercanas se encontraban al menos a un kilómetro de la ambulancia.

Los aviones italianos volaron por encima de la ambulancia bastente bajos como si trataran de efectuar un reconocimiento y cuando se creía que se alejaban, iniciaron un violento bombardeo y dispararon con sus ametralladoras desde escasa altura. Todos los víveres, medicamentos, tiendas y dos auto-camiones quedaron destruídos, originándose un gran pánico entre los heridos y el personal de la ambulancia. Se cree que los italianos emplearon también gases asfixiantes.

MADRID

POQUES NOTICIES I MOLTS COMANTARIS

Madrid, 2. — Las noticias políticas son escasas; en cambio abundan los comentarios, muchos de los cuales sería inútil recoger .

La prórroga por un mes de la suspensión de sesiones es el tema principal de estos comentarios. Dejando de lado lo que es pasión partidista en la apreciación de esta medida gubernamental, hay que registrar la gran importancia que en todos los sectores se le concede.

Créese que éste mes será aprovechado para proceder a ciertos cambios en la Administración provincial y municipal que no habrían sido legalmente posible en período electoral. Hay también quién cree que esta tregua servirá para iniciar una política de mayor concordia entre los partidos y para ir a un apaciguamiento de las pasiones. Desde luego se estima que los planes electorales del señor Portela serán mejor servidos disponiéndoles de este plazo.

Se asegura que los cambios en las gestoras municipales y provinciales no se harán esperar. Por lo que respecta a las primeras, no se opina que vayan a ser substituídas por los elegidos en 1931, sino por algún procedimiento automático o mixto, que no represente entregar los Municipios a ningún partido determinado.

LES VISITES AL CAP DE L'ESTAT

Madrid, 2. — El cap de l'Estat ha rebut aquest matí en audiència a l'exministre senyor Pere Rahola, al ministre d'Espanya a Guatemala, al sots secretari de Sanitat, a l'alcalde de Madrid, al Director general de Seguretat, a un ex-secretari de la Presidència, al cap de l'oficina d'informació i enllaç de la Direcció general de Seguretat, i al senyor Leopold Garcia, acompanyat d'una representació de la Federació Espanyola de Futbol.

En audiència militar ha rebut al general Mquel Núñez, al sots-secretari de Marina, al tinent coronel Ureña i al comandant Manuel Villegas.

DIPUTATS QUE HAN VISITAT AL SENYOR PORTELA VALLADARES

Madrid, 2. — El cap del Govern ha rebut aquest migdia les visites dels diputats senyors Sigfrid Blasco i Vélez, al sots-secretari de la Presidència, als diputats socialistes Lozano i Alvarez Angulo.

MANIFESTACIONS DEL CAP DEL GOVERN

Madrid, 2. — El senyor Portela Valladares ha rebut a la Presidència als periodistes.

Després de confirmar-los les visites que havia rebut d'uns diputats, els ha manifestat que també havia rebut la visita d'una representació de les classes mercantils espanyoles que li han presentat les seves aspiracions respecte als anomenats a França fons de comerç referent al que establex la propietat comercial.

Després ha manifestat, a preguntes dels periodistes, que encara no havien estat fets els nomenaments d'alts càrrecs.

EL GOVERNADOR DEL BANC D'ESPANYA VISITA AL MINISTRE D'HISENDA

Madrid, 2. — Aquest matí ha visitat al ministre d'Hisenda el governador del Banc d'Espanya senyor Zabala.

MANIFESTACIONS DEL MINISTRE D'HISENDA

Madrid, 2. — El senyor Rico Avello, ministre d'Hisenda, referint-se a la visita que li havia fet el governador del Banc d'Espanya, ha dit que aquesta havia estat molt cordial, celebrant ambdós un breu canvi d'impressions sobre els problemes financiers que hi han pendents.

Ha afegit que demà el senyor Zabala el tornarà a visitar a fi de tenir estudiats aquests problemes i cercar una solució.

Contestant a preguntes dels periodistes sobre els projectes que pensa realitzar en el Ministeri d'Hisenda, ha dit que aquests dies els estudiarà sense que en aquests moments pugui donar-ne una relació per desconèixer la tasca que hi ha pendent.

Respecte als nomenaments d'alts càrrecs ha dit que aquests encara no s'han fet i que de dimissions no hi han més que les que publica la "Gaceta" i algunes més.

EL MINISTRE DE LA GUERRA

Madrid, 2. — El general Molero, ministre de la Guerra, ha rebut la visita de diversos militars. Després ha presidit una reunió del Consell Superior de Guerra.

EL MINSITRE D'ESTAT

Madrid, 2. — El ministre d'Estat senyor Urzàis, ha rebut la visita del nunci de S. S. cardenal Tedeschini.

EL TRACTAT COMERCIAL AMB TURQUIA

Madrid, 2. — Tenim notícies que s'estan donant els darrers tocs al tractat de comerç amb Turqua i que aquesta mateixa setmana potser quedi acabat.

CONVENI PRORROGAT

Madrid, 2. — Ha estat prorrogat per un any més el conveni comercial entre Espanya i la República de Sant Salvador.

RIFA DE MADRID

Madrid, 2. — En el sorteig verificat aquest matí a la capital de la República, han resultat premiats els números següents:

Primer premi, de 500.000 pessetes, número
35.920 Barcelona-Múrcia-Bilbao

Segon premi, de 300 mil pessetes, número
26.364 Madrd (les tres sèries)

Tercer premi, de 200 mil pessetes, número
3.438 Benicarló-Barcelona-Saragossa

Quart premi, de 150 mil pessetes, número
40.985 Barcelona (les tres sèries)

Cinquè premi, de 100 mil pessetes, número
24.539 Madrid-Oviedo-Saragossa

Premiats amb 15 mil pessetes:
15109 Barcelona
46240 Sevilla
20077 Barcelona
42115 Cestal
28800 Vilafranca Penedès
49660 Barcelona
33235 Barcelona
42920 Madrid
46307 Barcelona
2644 Barcelona
13763 Barcelona
32847 Barcelona
13988 Ciudad Rodrigo
32258 Barcelona
30062 Barcelona
9373 Madrid
34714 Bilbao
2136 Barcelona
834 Barcelona
43015 Madrid

Cura la úlcera de estómago el
ELIXIR ESTOMACAL
SAIZ DE CARLOS

Carnet del radio-oient

RADIO GIRONA

21.05. — Orquestra Ràdio Barcelona.
22.20. — Programa de discos.

U. R. MADRID

21. — "El teatro noruego", per A. Marín Alcalde.
21.15. — Recital de cant, per Lluïsa Osma (sopran): "El juramento", "El barbero de Sevilla", "Canción canaria", "El emigrante", "Caballería rusticana".
22. — Campanades de Governació.
22.30. — Transmissió des del Teatre Calderon, de la darrera funció de gala de la companyia de balls russos de Lleó Woizikovski.

FULLETÓ DE L'AUTONOMISTA — Núm. 20

R. ORTEGA Y FRIAS

La Casa de Tócame-Roque

(Con autorización de la Editorial Castro, S. A., Carabanchel Bajo, Madrid)

lán recogió al herido y lo tiene en su habitación.

—¿Cómo has podido adivinar eso?

—Muy fácilmente.

—Todo es muy fácil para tí, según voy viendo.

—Encontré sangre en el sitio de la pelea, y otra gota de sangre en el escalón de la puerta de la casa de Tócame-Roque, y de la misma casa, poco después de haber amanecido, salió el doctor Sarmiento.

—Eso ya es algo.

—No es un crimen auxiliar a un herido; pero ese mancebo tenía la obligación de dar parte a la justicia, y no lo ha hecho, pues nada se sabe.

—¡Ah! —exclamó admirado el caballero—. No sé cómo te arreglas para discurrir tan acertadamente... Doscientos doblones te he prometido, pero bien mereces cincuenta más.

—Gracias señor.

—Prosigue.

—Supongamos ahora que el caballero herido se muere.

—Nada tendría de particular.

—Y supongamos también que se le dice a la justicia que en la casa de Tócame-Roque, en la habitación de ese mancebo atrevido, cuyos antecedentes son tal vez misteriosos, se ha cometido un crimen, y que la prueba es el mismo cadáver. ¿Qué sucederá? ¿Cómo se justificará ese hombre?

—Bien, muy bien—dijo entusiasmado el caballero.

—Y aunque no muera, siempre será responsable por haber callado.

—Pero si el herido se cura, y se va a su casa antes de que la justicia tenga noticia del suceso...

—Ahí tenéis, señor, para lo que se necesita el ingenio, la habilidad. Primeramente necesitamos tener la seguridad de que el herido se encuentra en la casa de Tócame-Roque.

Y en esa misma habitación que comunica con la de mi hija.

Y también que es el amante misterioso el mismo que vive en ese cuarto, pues bien puede suceder que no sea más que amigo del verdadero amante. A la hora de comer he visto salir uno con casaca verde...

—¿Y botones de acero?

—Sí, señor.

—Ese es.

—Joven y... no puedo negar que es hermoso, y por su continente parece un caballero arruinado.

—Pues no lo dudes, es él, porque mi hija asegura que su amante, aunque pobre, puede envanecerse con la nobleza de su cuna.

—Se llama Jacinto, vive solo, y come fuera de su casa.

—¿Y su apellido?

—Aún no lo sé; pero muy pronto lo averiguaremos.

—Tu plan es admirable, Tomás.

—Puesto que os parece bien...

—Sí, y ahora has de decirme lo que debo hacer, la conducta que debo seguir con mi hija.

—Como el señor Jacinto tiene que cuidar al enfermo, debe suponerse que no saldría de su casa sino para comer, y por consiguiente esperaremos a mañana al medio día para que, haciendo uso de nuestra autoridad, obliguéis a mi señora a que os entregue la llave de la ventana, y yo entraré y haré lo que convenga.

—¡Ay!—dijo tristemente don Diego—. Siempre creí que era absolutamente imposible que mi hija se rebelase contra mi autoridad; pero esta mañana se desvaneció mi ilusión.

—Si resiste, romperemos la cerradura.

—Estamos de acuerdo.

—No llevéis a mal, mi noble señor, que otra vez os recomiende el disimulo.

—Descuida.

Dice el adagio que Dios los cría y ellos se juntan, y así sucedió entonces, pues si ruín y mal intencionado era don Diego de Sandoval, no lo era menos su criado y lo mismo el uno que el otro apelarían a todos los medios para hacer el mal imaginable al desdichado Jacinto.

Acababa de ocultarse el sol cuando volvió a su casa doña Inés, entrando en su aposento para cambiar de ropa.

Su doncella empezó a quitarle el manto, y segura de que no habían de interrumpirla en aquellos momentos, dijo:

—El peligro es espantoso, y Dios sabe lo que sucederá si no se acude pronto al remedio.

Volvió la cabeza doña Inés, y fijó una mirada de extrañeza en la sirviente.

Esta prosiguió diciendo:

—Un siglo me parecía cada minuto que pasaba, y pensé tomar alguna determinación, hacer algo, porque vale mucho tiempo; pero no me atreví, porque en asuntos tan delicados puede cometerse una torpeza con la mejor intención, y además, como más sabe el loco en su casa que el cuerdo en la ajena, podía suceder que a vos os conviniese hacer tal o cual cosa o dejar de hacerla. Y ahora que me digan que no debe aborrecerse a nadie porque es un pecado, y que me hablen de la honradez de ese bribón, y de...

—¿Quieres acabar de explicarte?

—¿Pues qué, no me habéis entendido?

—No.

—¡Dios misericordioso!... ¿No sospechásteis que aprovecharían la ocasión para registrar vuestro dormitorio?

—¿Qué estás diciendo?

—Yo tampoco lo sospechaba, porque como nada me habéis dicho...

—Acaba—interrumpió doña Inés.

—Pues nada, que yo estaba allí, junto a la mesa, y sentí pasos, y ví que se acercaban vuestro padre y Tomás. En semejante apuro, me metí debajo de la cama.

—¿Y por qué habías de ocultarte?

—No lo sé... creo que Dios me inspiró para protegeros.

—Aún no comprendo, Juana—replicó doña Inés, cuyo rostro empezó a contraerse.

—Ví que Tomás levantó aquel cuadro...

—¡Ah!...

—Y vuestro padre se horrorizó...

—¡Dios mío!...

—Y juró vengarse, y...

—Silencio, Juana.

—Nadie nos escucha.

Doña Inés había palidecido y temblaba.

Su secreto era conocido.

El peligro era espantoso, no solamente para ella, sino para el hombre a quien amaba.

La infeliz se sentó, porque se sintió desfallecer.

—¡Ah!—exclamó mientras elevaba al cielo una mirada dolorosa—. ¿Quién me protegerá, quién me ayudará?

—Mi noble señora—dijo la doncella gravemente—, si no os inspiro confianza, o si es que para nada sirvo...

—Perdona, que tu lealtad no la he puesto en duda; pero...

—Ignoro quién es el hombre tan afortunado que ha conseguido conquistar vuestro corazón.

—¡Afortunado!—replicó doña Inés con amargura—. Mi amor es una gran desdicha.

—Señora...

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I TALLERS:
GIRONA — PREMSA, 4 i 5
Telèfons: 121 i 456 X
NÚMERO SOLT: 15 CTS.

L'AUTONOMISTA

GIRONA, DIJOUS, 2 DE GENER DEL 1936

SUBSCRIPCIONS:
Girona ciutat, 2'50 pessetes mes.
Id. comarques, 7'50 ptes. trimestre.
Vegi's la tarifa de publicitat.
NÚM. ENDARRERIT: 25 CTS.

CONSULTORI MÈDIC-QUIRÚRGIC
de
Elisseu Jubert (malalties de les criatures. medicina interna)
i
Joaquím Jubert (malalties de la pell. - cirurgia infantil. - cirurgia del ossos i articulacions. - fractures).
RAIGS X
Plaça de la República, 7 prals.; telèfon, 205
GIRONA

MOBLES
GRAN ASSORTIT EN DORMITORIS I MENJADORS
PREUS MAI VISTOS
GRANS REBAIXES
M. ESTEBA Carretera de Barcelona, 1. — GIRONA

RES COMBAT EL
REMEMBER
Extermina els penellons
Embelleix i suavitza el cutis, mentre elimina amb la seva aplicació totes les erupcions de l'epidermis.
ÚS EXTERN
Es ven a: Drogueries, Perfumeries, etc.

GAVANYS NOVETAT
A MIDA, 100 PESSETES
VEGI LA NOSTRA SERIE B.
Duran els mesos de gener i febrer, solament TRAJOS-SASTRE per a Senyora, a preus reduïts.
SASTRERIA QUINTANA
PLAÇA DE LES CASTANYES

VINS SELECTES
Conca del Gayà
PROVEU-LOS I ELS ADOPTAREU
Celler Cooperatiu del Sindicat Agrícola de Vilarrodona
Marca registrada
DIPÓSIT EXCLUSIU:
COLMADO CANADELL
Sols és llegítim el que porta el precinte amb el seu escut.
COMPTE AMB LES IMITACIONS.

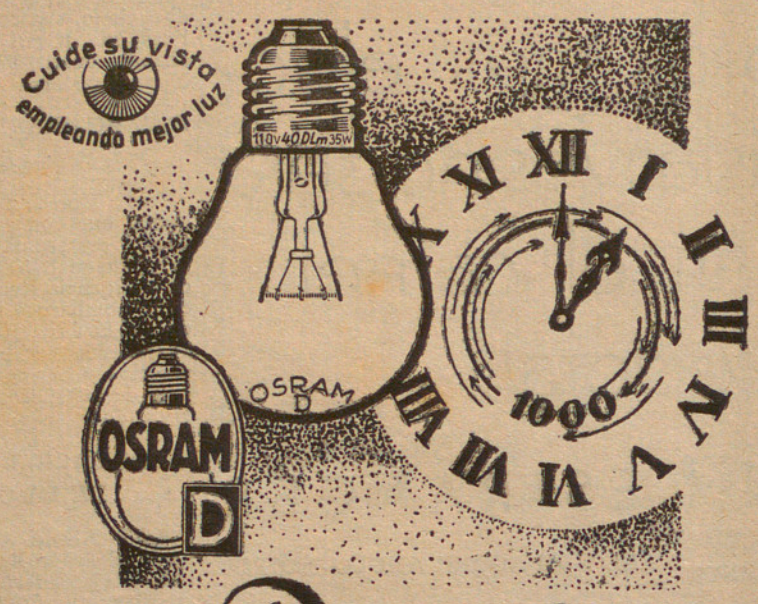

25-150 Decalúmenes

La lámpara de las 1000 horas de la serie Osram-D, elevado exponente del progreso industrial es obra de la paciente investigación de trabajadores incansables. Por el empleo del filamento a doble enrollamiento, la Osram-D, consume, según tipo, hasta un 20 % menos de flúido por cada Decalumen de luz. Toda Osram-D, lleva marcada su potencia de luz en Decalúmenes. Pida pues siempre lámparas

OSRAM-D

que dan más luz por cada watio consumido.

Consultori de Patologia Digestiva
Dr. F. Font Miralles
Ex-Metge de l'Hospital de la Santa Creu Sant Pau de Barcelona
Malalties de l'Aparell Digestiu i Nutrició
RAIGS X
Hores de consulta: Dimarts, dijous, dissabtes: de 3 a 6.
CARRER EXIMENIS, 10, 2.on, 2.na (Ave Maria)
Telèfon 351

—ES VEN establiment a pocs quilòmetres de Figueres. Preu econòmic. Adreçar-se a L'Autonomista.

CAVES GIRONA
JOAN MARAGALL, 1 - CANADERS, 15
(POPULARMENT CONEGUT PER CARRER DE L'HOSPITAL)
Establiment destinat exclusivament a la venda de VINS i OLIS DEL CAMP DE TARRAGONA
CAVES GIRONA té organitzat un acurat servei a domicili.
PREUS

OLIS	Extra superior	2'10 ptes. litre	VINS	Priorat negre superior	0'65 litre
	Fi "	1'90 " "		" daurat "	0'60 "
	Comú "	1'80 " "		Blanc	0'55 "

SERVEI A DOMICILI
Vi, en garrafes des de 4 litres. — Oli, en flascons-cantirs des de 4 litres.
Decideixi's a fer una sola compra i **CAVES GIRONA** serà el seu proveïdor insustituible.

—No debo tener secretos para tí, porque mi reserva sería una ingratitud.

—Gracias; pero ante todo debemos hacer algo para conjurar la tormenta, y luego me daréis explicaciones, no porque quiero satisfacer mi curiosidad, sino porque es preciso que yo conozca bien la situación y que estemos de acuerdo. El plan que ha trazado Tomás es horrible, pero lo conozco, porque después de lo que ví, me pareció bien escuchar la conversación de vuestro padre con ese desalmado.

—¡Cuánto te debo!...

—No os apuréis, mi noble señora, que con la ayuda de Dios y alguna habilidad, nos burlaremos de nuestros enemigos. Poco es mi entendimiento, pero mucha mi voluntad, y estoy dispuesta a todo.

La sirviente, con la viveza que la caracterizaba, refirió punto por punto cuanto había escuchado.

No era poca ventaja conocer el plan del enemigo.

Escuchó doña Inés con la ansiedad que era consiguiente, y horrorizóse al conocer los peligros que a su amante amenazaban.

—Pues bien, lucharemos—dijo cuando la doncella hubo terminado su relato.

—Me parece que debéis empezar por decir al señor Jacinto lo que pasa, porque conviene ante todo que viva prevenido. Puesto que lo tenéis tan cerca, llamadlo, y mientras habláis con él yo vigilaré a la puerta de la cámara, y toseré si alguien se acerca, pues si para luego lo dejáis puede suceder que vuestro padre disponga que aquí duerma la dueña, y...

—No esperaré.

—Voy por luz, no sea que les llame la atención que estemos a oscuras.

Y Juana corrió, desapareció y volvió a los pocos minutos con la luz.

Luego se colocó en la puerta de la cámara, mirando por entre la cortina y escuchando.

Doña Inés abrió el cajón de una mesa, sacó una llave, se acercó al cuadro y lo levantó, abriendo la ventana y diciendo:

—Jacinto.

En la habitación de éste no había luz, y en la inmediata resonaban las voces de dos personas.

Temió la joven que el médico o cualquiera otra persona se encontrase allí; pero bien pronto se tranquilizó, porque oyó ruído de pasos.

—¡Inés!—exclamó con tono de sorpresa el galán.

—¿Con quién hablabas?

Con nadie... El herido delira, dice cosas muy extrañas, y he intentado... Pero ¿qué sucede para que a estas horas me llames?

—Estamos perdidos.

—¡Inés!...

—Escucha...

—Tiemblas... ¡Oh!...

Si estaban a oscuras, ¿cómo sabía Jacinto que la joven temblaba?

Un momento, no más que un momento permanecieron silenciosos, sin que esto quiera decir que el silencio era absoluto.

—¡Lloras!—exclamó el mancebo con voz reconcentrada por la ira—. ¡Vive el cielo!... Te hacen sufrir, que es lo mismo que destrozarme el alma... ¿En tan poco me tienen?

Y en medio de la oscuridad relumbraban sus ojos como dos carbunclos.

—Ni tu valor ni mi constancia nos servirán contra enemigos tan poderosos como los que intentan aniquilarte.

—Nada temas mientras me quede alguna vida. Recobra la calma, Inés, y dime lo que pasa, que aun me sobran medios para luchar.

¡Que le sobraban medios, cuando no tenía ninguno!

Arrogante era el mancebo; pero hablaba con tono de convicción tan profunda, que doña Inés se sintió reanimada, y con alguna tranquilidad pudo referir lo que había sucedido aquella tarde.

Entre tanto, Jacinto, entre sus manos convulsas por la ira, estrechaba las suavísimas y admirablemente modeladas de la joven.

Suponemos que él escuchó con atención profunda, y continuó silencioso por algunos minutos, aun después que ella hubo terminado.

—¡Bah!—dijo al fin, con tono de sencillez, y como si hubiese recobrado completamente la calma—. Esto no es más que una contrariedad como otra cualquiera, y no un verdadero peligro. Cuentas con Juana, ¿no es verdad?

—Ya te he dicho que sí.

—Pues entonces, con más o menos dificultad nos veremos.

—Pero...

—Lo demás no tiene ninguna importancia. Tira la llave de esta cerradura, y luego jurarás que no la tienes, ni sabes lo que significa esta ventana, ni te importa que la tapien, sino por el contrario, lo deseas para mayor seguridad.

—Comprendo.

—Y déjame reflexionar y buscar trazas para burlarnos de todos, lo mismo de tu padre, con toda su severidad, su dinero y su influencia, que de tu criado con toda su astucia. Aquí me tendrás casi todas horas, pues no puedo moverme del lado del herido.

—¿Está mejor?

—Lo mismo, muy grave, y aunque habla, no he podido saber quién es, porque delira con frecuencia, o queda aletargado por la fiebre.

—Pero de lo que dice...

—Nada he podido deducir: parece que su espada le interesa sobre todas las cosas, como si fuera un tesoro, y yo cometí la torpeza de no buscarla y guardarla.

—¿Y no pronuncia el nombre de ninguna persona conocida?

—Alguna vez ha dicho, con acento de ternura: "¡Pobre don Alfonso!" Y me conmueve, porque este es el nombre de mi padre.

Muy poco más hablaron, porque oyeron que la doncella tosía.

Quizás se veían por última vez.

—¡Inés!...

—¡Jacinto!...

Separáronse.

Salió a la cámara doña Inés.

Con gran sorpresa de la joven, su padre no dispuso que la acompañase para dormir ni la dueña ni la doncella, y esto consistía en que Tomás había dicho a su señor:

—Una noche más o menos, ¿qué importa? Dejadlos, para que no sospechen que conocemos el secreto.

No hay que decir que doña Inés aprovechó la ocasión para hablar con Jacinto, que la conversación fué tierna como nunca, y que hubo sonrisas y lágrimas, y suspiros, y...

Un atrevimiento más, una nueva locura: la joven, que como mujer, era curiosa, se atrevió a pasar al pobre aposento de su amante para ver al herido, que en aquellos momentos se encontraba aletargado, y examinó la ropa de éste, y los relojes, y deploró que se hubiese perdido la espada, que debía ser prenda de mucho valor, o recuerdo de gran estima, cuando tan frecuentemente la nombraba su dueño.

Aquella noche debía ser inolvidable para los dos enamorados, porque era la última que se veían con entera libertad.

Mientras, don Diego y Tomás habían conferenciado muy detenidamente, perfeccionando el plan y determinando llamar al doctor para hacerle preguntas con respecto al misterioso herido, esperando averiaguar así, cuanto deseaban.

¿Cometería una indiscreción el buen Sarmiento?

Nos parece que no.

Y pasó la noche.

Y a las siete de la mañana el criado fué a casa del doctor, diciéndole:

—Mi señor desea que lo veáis a cualquier hora, porque el caso no es urgente.

—¿Está en cama?

—Levantado; pero se queja no sé de qué, y ya sabéis que en seguida se acobarda.

—Iré.